

ФАБИАН ЛЕНК

РИЧАРД ЛЪВСКОТО СЪРЦЕ

Част 13 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Ирена Патулова, 2011

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус — (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

100 000 МАРКИ СРЕБРО

— Момчета, беше страхотно! — развълнувано говореше Ким. — Жалко, че ви нямаше!

Както обикновено, и тази сутрин Юлиан, Ким и Леон бързаха към училище по криволичещите улички на очарователното си родно градче Зибентан. Закъсняваха! Отново!

Леон си мърмореше под носа, днес беше в лошо настроение. Беше понеделник, почивните дни свършиха бързо, а на всичкото отгоре първия час имаха математика. Това определено не повишаваше настроението му. Утре пък щяха да имат важно контролно, и то пак по математика. Какво ли не би дал първият им час да е физическо или история!

— Тържествата вчера бяха върхът! — Ким беше ходила с родителите си да гледа възстановка на живота през Средновековието и беше много впечатлена. — Имаше палатково градче, където показваха различни занаяти. Майстор на оръжия правеше ризници^[1], една жена плетеше кошници, а между палатките гъмжеше от рицари, но най-много ми хареса трубадурът^[2].

Леон погледна Ким:

— Труба... какво?

— Тру-ба-дур — повтори Ким на срички. — Така се наричат певците през Средновековието.

— А, така ли... — отегчено махна с ръка Леон.

Ким се закова на място.

— Само това ли ще кажеш? — възмутено попита тя.

— Е, не ми звучи особено интересно. Някакъв човек, който реди любовни песни. А имаше ли рицарски турнир с битки?

Ким направи кисела физиономия и закрачи напред.

— За бога, Леон, Средновековието не е само битки и турнири!

— Знам, ама ако ме питаш, това е най-интересното в тази епоха! — очите на Леон светнаха. — С удоволствие бих участвал в турнир.

— Да, бе! Рицарят Леон Смешника, който винаги пръв пада от седлото!

Леон я смушка, но не така, че да я заболи:

— Във всеки случай щях да се задържа по-дълго от теб на седлото.

— Да бе, как ли пък не! — отвърна му Ким през смях. — Но трубадурът беше страхотен. Гласът му...

— Пъзльо! — не се сдържа Леон. — През Средновековието всеки, дето го е било шубе да държи меч, пеел, и то така фалшиво, че враговете хуквали да бягат. Само в този случай от певеца имало някаква полза.

Сега пък Ким не му остана дължна и му върна удара в ребрата:

— Нищо не разбираш!

— Престанете! — намеси се Юлиан. — Със сигурност не всички певци са били страхливци.

— Така ли? Ти пък откъде знаеш?

Наближаваха училището, от всички страни прииждаха ученици.

— Има една легенда — продължи Юлиан. — За един много смел трубадур на име Блондел^[3].

Ким изненадано го погледна:

— Блондел ли? Не съм чувала. Какъв е бил този Блондел?

Юлиан поклати глава:

— Чувал съм за него, но не мога да си спомня точно какво.

— Дали да не наминем към нашата библиотека? — предложи Ким. — Още днес следобед!

— Аз съм „за“ — отвърна Юлиан.

— Както кажете — промърмори Леон.

В края на часовете настроението на Леон беше доста по-добро. Това се дължеше, разбира се, и на часа по история при любимия му учител Тебелман.

Тримата приятели се отправиха към манастира „Свети Бартоломей“, който сега беше библиотека. Загадъчната и мрачна сграда беше строена в далечната 780 г.

Подобно на всеки друг четвъртък, библиотеката беше затворена, но Юлиан имаше ключ от царството на книгите. Тримата приятели застанаха пред вратата. Естествено, с тях беше и невероятното красивата златистокафява котка Кия.

След няколко минути Ким и Юлиан се настаняха на масите за четене и запрелистваха книги за Средновековието.

— Наистина ли мислите, че този Блондел е бил толкова важен, че ще го споменават в книгите? — попита Леон след половин час.

Вместо да рови като приятелите из прашните страници, той риташе футбол с Кия. Един смачкан лист хартия им беше топката.

— Разбира се — отвърна Ким, потънала в четенето. — Ето, намерих!

— Я да видя! — приближи се Юлиан.

— Тук пише нещо за Блондел и за Ричард Лъвското сърце^[4]!

— Знаменитият английски крал Ричард Лъвското сърце? Кралят с Вълшебния меч Ескалибур^[5]? Какво общо има между него и този певец? — попита Леон, чието любопитство неочаквано се събуди.

— Тук пише, че на 21 декември 1192 г., на връщане от Третия кръстоносен поход^[6], продължил от 1189 до 1192 г., Ричард Лъвското сърце бил заловен в земите на днешна Австрия.

— Заловен!? Като престъпник? Но това е абсурдно! — не повярва Леон.

— Да, звучи странно, но очевидно се е случило — отвърна Ким и зачете на глас: — Кръстоносният поход бил ръководен от крал Ричард Лъвското сърце и херцог Леополд V^[7]. След завладяването на крепостта Акра^[8] Лъвското сърце вероятно измамил херцога и не му дал полагащата се част от плячката. Разярен, херцогът се върнал в Европа и когато не след дълго Лъвското сърце пресякъл земите му, Леополд заповядал да го заловят. Но тъй като херцог нямал право да задържа крал, Леополд се съюзил с императора на Свещената Римска империя^[9] Хенрих VI^[10]. Императорът затворил Лъвското сърце в крепостта Трифелс^[11], на връх Зоненберг^[12], и поискал огромен откуп, за да го освободи.

— Но това е скандално! — възкликна Юлиан. — Как е възможно подобно нещо?

Ким отново се зачете:

— Разбира се, херцогът и императорът твърдели, че държат в плен Ричард Лъвското сърце, защото по време на кръстоносния поход той се съюзил с врага и е предал своите. Всъщност император Хенрих VI имал и друга причина да плени Лъвското сърце. Неколцина от

непокорните му благородници били сключили договор с Ричард и императорът знаел, че докато кралят е в ръцете му, благородниците ще мируват и няма да му създават неприятности.

— Лъвското сърце — заложник... — едва чуто промълви Леон.

— Точно така — замислено го погледна Ким, после погледът ѝ се плъзна към следващите пасажи: — О, боже, и знаете ли, момчета, какъв откуп поискал Хенрих VI?

— Не! Откъде да знаем?

— Повече от 100 000 марки сребро^[13]! — извика Ким. — Тук пише, че плащането на откупа почти разорило Англия, кралството на Ричард Лъвското сърце!

— Странна история — рече замислено Леон. — Но какво общо има вашият толкова смел трубадур Блондел с всичко това?

— Ето какво пише тук! — разпалено продължи Ким. — Блондел бил близък приятел на Лъвското сърце. След пленяването на Ричард не се знаело къде го държат затворен и Блондел тръгнал да търси приятеля си. Пътувал от замък на замък и пеел песни, които само той и приятелят му знаели. Един ден Блондел стигнал до крепостта Трифелс, близо до градчето Анвайлер^[14]. Певецът запял една от песните си и внезапно някой подхванал втората строфа — бил Лъвското сърце. Така трубадурът разбрал къде държат в плен краля. Според някои източници Блондел и съюзниците на Ричард нападнали крепостта и освободили Лъвското сърце. Според други, трубадурът водил преговорите за освобождаването на краля. Виждате ли, Блондел бил истински герой!

Леон не беше толкова убеден:

— Откъде знаеш, че тази история е вярна?

Ким пробяга с поглед по следващия абзац:

— Във всеки случай, на втори февруари 1194 г. Лъвското сърце бил освободен, след като прекарал повече от една година в плен. През това време брат му Джон Безземни^[15] управлявал Англия. Наричали го Безземни, защото баща му, крал Хенри II^[16], му оставил в наследство съвсем малко земи.

— Съмнявам се, че всичко това е истина — недоверчиво повтори Леон. После предизвикателно погледна приятелите си. — Обаче има начин да разберем какво се е случило. Изгарям от любопитство да разбера каква е била ролята на Блондел в тези събития. Какво ще

кажете за едно малко пътешествие в замъка Трифелс към края на януари 1194-та?

Както можеше да се очаква, Ким откликна с въодушевление. Но Юлиан не бързаше да се съгласи и започна да разсъждава на глас:

— 100 000 марки сребро! Ама това са страшно много пари! И вероятно са привлекли доста бандити. Нашето пътешествие може да се окаже изключително опасно.

Ким едва-едва повдигна рамене:

— Спокойно, Юлиане, ще бъдем внимателни, както винаги.

— Е, да, досега все ни се разминаваше — промърмори Юлиан, но после на лицето му цъфна усмивка. — Всъщност винаги съм мечтал да срещна Ричард Лъвското сърце. Какво пък, да тръгваме!

Тримата приятели се втурнаха към високия библиотечен шкаф, монтиран върху релса. Отместиха го встрани и зад него се показа украсената с тайнствени символи врата на стаята на времето Темпус. Само тримата приятели знаеха за съществуването на Темпус. С разтуптени сърца те прекрачиха прага на магическата стая. Както винаги, подът ѝ пулсираше в ритъма на времето. Пространството беше потопено в обичайната синкава светлина и не се виждаше нито началото, нито краят на стаята.

В Темпус имаше хиляди врати, които водеха към миналото. Над всяка от тях блестеше цифрата на определена година. Ким, с Кия на ръце, се насочи към една врата, но над нея се виждаше друга година и момичето разочаровано изпухтя. Разположението на вратите в Темпус беше произволно и объркващо, сякаш напук на логиката.

Ким усещаше как подът на стаята пулсирация под краката ѝ. Туптеше, сякаш я подканяше да продължи напред. Момичето се заслуша и долови тиха песен. Мекият и звучен глас я очарова.

Момичето затвори очи и тръгна по посока на гласа. В ръцете ѝ Кия внезапно измяука. Ким отвори очи и видя, че стои точно пред вратата, над която блестяха цифрите 1194.

— Открих вратата! Да тръгваме! — радостно извика тя към Леон и Юлиан.

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху крепостта Трифелс. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. Кия се беше свила в ръцете на Ким и сега се притисна още по-плътно до момичето.

Силен вятър поде трите деца и ги понесе към черната бездна. Пленителният глас продължаваше да звучи, докато приятелите се носеха през времето.

[1] ризница — предпазно въоръжение за защита на тялото от хладно оръжие — мечове, бравди. Изработва се от хиляди метални халки, свързани помежду си. Към 13 в. постепенно се заменя с кована броня. — Б.пр. ↑

[2] трубадур — певец, поет и композитор през Средновековието. Трубадурите най-често обикаляли от крепост на крепост, за да забавляват владетелите и техните придворни. Някои особено добри трубадури успявали да се установят за постоянно в дворовете на аристократите. — Б.пр. ↑

[3] Блондел, Жан дьо Нел (ок. 1160—ок. 1241) — френски трубадур и благородник. До нас са достигнали 24 негови песни. Говори се, че го нарекли Блондел заради дългата му руса коса. Името му станало известно покрай легендата за освобождаването на крал Ричард Лъвското сърце. Смята се, че Блондел също е участвал в кръстоносните походи. Независимо от оскъдните сведения за живота му, безспорен е фактът, че той имал сериозно влияние върху своите съвременници. — Б.пр. ↑

[4] Ричард Лъвското сърце (1157–1199). — Крал на Англия от 1189 до 1199 г., син на крал Хенри II и кралица Елеонора Аквитанска. След качването си на престола Ричард се прославил със своите военни подвизи. — Б.пр. ↑

[5] Ескалибур — легендарният меч на крал Артур. Мечът притежавал магически сили и всеки, който го носел, бил непобедим. Според легендата, след смъртта на крал Артур мечът бил хвърлен в едно езеро. Крал Ричард Лъвското сърце твърдял, че притежава меча Ескалибур. — Б.пр. ↑

[6] Трети кръстоносен поход (1189–1192). — През 1187 г. египетският султан Саладин повел войските си срещу кръстоносците, превзел Йерусалим и покорил голяма част от Светите земи. Това станало повод за Третия кръстоносен поход начело с германския император Фридрих II Барбароса, френския крал Филип Огюст и английския крал Ричард Лъвското сърце. Император Фридрих починал по пътя и войската му се върнала у дома. След ожесточени сражения

кръстоносците превзели крепостта Акра. Между ръководителите на похода възникнали сериозни противоречия и през септември 1192 г. Ричард Лъвското сърце бил принуден да сключи мирен договор със Саладин, според който Йерусалим остава под арабска власт, но християнските поклонници могат свободно да го посещават. — Б.пр. ↑

[7] Леополд V Бабенберг (1157–1194). — Херцог на Австрия, участвал в Третия кръстоносен поход заедно с Ричард Лъвското сърце. Когато на връщане от Светите земи Ричард минал през земите му, той го пленил и поискал огромен откуп. С парите от откупа Леополд построил крепостните стени на Виена и положил основите на два нови града — Винер Нойщад и Фридберг. Заради пленяването на рицар кръстоносец Леополд бил отлъчен от църквата. Херцогът умрял в края на 1194 г. от гангрена, вследствие на тежко падане от кон по време на турнир, без да бъде реабилитиран от Католическата църква. — Б.пр. ↑

[8] Акра — град в земите на днешен Израел, през Средновековието важна крепост и пристанище. През 1191 г., по време на Третия кръстоносен поход, войските на Ричард Лъвското сърце превзели Акра. Градът останал в ръцете на християните до края на 13 в., когато паднал под властта на мюсюлманските владетели на Египет. — Б.пр. ↑

[9] Свещена римска империя — средновековна империя, включва Германия, Бургундия (кралство в Североизточна Франция), Чехия, Нидерландия, Швейцария. Възниква като опит да се възстанови Западната римска империя. Императорите на Свещената римска империя били едновременно и германски крале. След 13 в. били избирани от специален съвет (съвет на курфюрстите, т.е. на избирателите князе). През Късното средновековие империята започва да губи своите позиции и постепенно да се разпада. От 1438 г. до 1917 г. императорите са от династията на Хабсбургите. — Б.пр. ↑

[10] Хенрих VI (1165–1197). — Крал на Германия и император на Свещената римска империя. След пленяването на Ричард папа Селестин III отлъчил Хенрих VI от църквата, но той не му обърнал особено внимание. С парите от откупа екипирал огромна армия, с която покорил Южна Италия. Така Хенрих VI се превърнал в един от най-могъщите владетели в Европа. Починал от малария през 1197 г., докато се подготвял за нов кръстоносен поход. — Б.пр. ↑

[11] Трифелс (от нем. „тривърха скала“) — Средновековна крепост в провинция Рейнланд-Пфалц, Германия. Намира се над градчето Анвайлер върху тривърха скала, откъдето идва и името на крепостта. За първи път се споменава през 1081 г., от 1113 г. Трифелс е императорска крепост и в нея се съхранявали символите на императорската власт. През 1193–1194 г. тук бил държан крал Ричард Лъвското сърце. Днешната крепост е многократно възстановявана и разширявана и е запазила малко от средновековния си облик. Трифелс е една от най-големите туристически атракции в Германия. — Б.пр. ↑

[12] Зоненберг — връх с височина 497 м, намира се в Пфалцката гора край градчето Анвайлер. Тук се издига крепостта Трифелс. — Б.пр. ↑

[13] марка сребро — мярка за тегло на благородния метал, приблизително равна на 235 г. — Б.пр. ↑

[14] Анвайлер — малко туристическо градче в югозападната част на провинция Рейнланд-Пфалц, Германия, заобиколено е от хълмове, прочути с червените си пясъчници. На един от тях, непосредствено над градчето, е разположена крепостта Трифелс. — Б.пр. ↑

[15] Джон Безземни — по-малкият брат на Ричард Лъвското сърце, станал крал на Англия след смъртта му през 1199 г. и управлявал до 1216 г. Наричат го Безземни, защото баща му, Хенри II, му завещал много малко земя в периферията на кралството. — Б.пр. ↑

[16] Хенри II (1133–1189) — английски крал, основател на династията на Плантагенетите, баща на Ричард Лъвското сърце и на Джон Безземни. — Б.пр. ↑

ТРУБАДУРЪТ

Внезапно настана тишина.

Леко зашеметена, Ким се огледа. Стояха пред огромен дъб. Голата му корона величествено се извисяваше над полянка, покрита със сняг. На около стотина метра на фона на планинския пейзаж се открояваше могъща крепост с внушителен донжон.^[1]

— Крепостта Трифелс! — възкликна Ким, като се сети за една от илюстрациите в книгата. — Пристигнахме, момчета!

— Имаш право! — и Юлиан посочи към огромния дъб. — Трябва да запомним това дърво за обратния път.

Ким и Леон не можеха да откъснат очи от крепостта. Приличаше на хищна птица, вкопчена в тясна скална издатина. Отвесните ѝ стени и огромната ъглова кула сякаш навъсено надзираваха местността. Гледката беше дива и величествена. Наоколо се виждаха скалисти урви, обрасли с мъх сипеи и тесни, тайнствени долини, където бледото зимно слънце не успяваше да проникне.

Децата се огледаха. Около тях се простираше огромна гъста гора. Над земята се стелеше мъгла и се виеше около стволите. Удари ги миризма на влажна земя и сняг, а над главите им изграчи врана.

Ким пусна Кия на земята. На няколко метра пред тях се виеше тесен кален път и се скриваше между дърветата. Локвите по него бяха покрити с тънка ледена коричка, температурата сигурно е малко над нулата.

— Добре, че Темпус ни е облякъл с топли дрехи — огледа се Ким.

Носеше красива виненочервена дълга ленена рокля и дълги чорапи. Тъмнокафяво подплатено вълнено палто стигаше до ханша ѝ, на краката си имаше груби кожени ботуши. Двете момчета носеха тесни сиви панталони, подплатени вълнени палта с колани и груби ленени ризи под тях.

— Е, да тръгваме към замъка! — извика Леон. — Трябва да намерим трубадура и, разбира се, Ричард Лъвското сърце.

Тримата приятели поеха по калния път. Надявах се той да ги изведе до замъка. Начело вървеше Леон.

Щом навлязоха в гората, стана още по-студено и мрачно. Пътят лъкатушеше между тъмните стволове на дърветата, минаваше през долчинки, покрити с гниещи листа, сред които стърчаха огромни корени на повалени дървета.

Орляк птици внезапно се стрелна към небето. Леон се спря. Какво ли ги е подплашило? Може би техните стъпки?

Най-вероятно е така, реши Леон и продължи. Снегът под краката му тихо скриптеше.

— Любопитен съм дали изобщо ще ни пуснат в замъка — промълви Юлиан.

— Много се надявам — отвърна Леон. — Ще се стъмни рано и като си помисля какво ни чака, ако останем навън... Почакайте! Чухте ли нещо?

Леон спря и предупредително вдигна ръка.

— Не, за какво говориш? — попита Юлиан.

— Нещо като стъпки... — отвърна колебливо Леон. — Нещо сякаш изпука...

— Сигурно си чул собствените си стъпки — засмя се Ким. Кия, свита в дрехата ѝ, показваше навън само главата си. В същия момент котката измяука предупредително.

— Ти също ли си неспокойна?

— Тихо! — прошепна Леон и подръпна крайчеца на дясното си ухо, както правеше винаги, когато мислеше съсредоточено.

Приятелите се заслушаха в шумовете на гората. Децата сякаш замръзнаха по местата си и само дъхът им вдигаше бели облаци пара. Чу се изпращяване като от счупен сух клон и скриптене на приближаващи стъпки.

Леон беше прав!

— Може би е животно — промърмори Юлиан, но с тревога отбеляза, че Кия става все по-неспокойна и фучи тихичко.

Ким я погали нежно по главата.

— Надявам се, че не са изгладнели вълци...

— Вълци ли? — ужаси се Юлиан. — Срещат ли се вълци тук?

Никой не му отвърна.

— Да вървим! — каза Леон и тръгна напред. — Колкото по-бързо стигнем замъка, толкова по-добре.

Ким и Юлиан го последваха мълчаливо, но Кия продължаваше да души неспокойно. Ким се огледа и с ъгълчето на окото мярна някакво движение. Нещо се стрелна между дърветата и се втурна към тях! Ужасена, Ким зърна някакъв мъж, зад него изникнаха още двама! И тримата бяха въоръжени с ножове!

— Внимание! — извика Ким.

Леон и Юлиан се обърнаха рязко.

— О, не! — откъсна се от устните на Юлиан.

Мъжете изскочиха на тесния път.

— Вижете кой е дошъл при нас! — каза единият. Панталоните му бяха окъсани, също както и палтото му, а на главата му се мъдреше

мазна шапка. Лицето му се разкриви в нещо като усмивка, която откри жълти развалени зъби.

— Какво ще правим с тях, Вигмар?

— Малките изглеждат добре охранени, вероятно са богаташки деца — подигравателно отвърна онзи, към когото се обърнаха и който вероятно беше главатарят. Главата му беше гола, а туловището му — доста тлъсто. Третият мъж си играеше с ножа и не обелваше и дума. Зигзагообразен белег прорязваше бузата му.

Вигмар сграбчи Юлиан за дрехата:

— Ела насам, момче, искам да те огледам по-добре!

Юлиан се опита да се изплъзне от хватката на мъжа. Ким се втурна да помогне на приятеля си. Кия скочи от ръцете ѝ и се хвърли към мъжа с шапката, а Леон бързо грабна един камък от земята.

— Я колко сме смели... — подигравателно каза Вигмар. — Откажете се, защото... — и той заплашително вдигна ножа.

Приятелите се подчиниха.

— Какво искате от нас? — попита Юлиан. Постара се гласът му да звучи твърдо.

Дебелият Вигмар заопипва с мръсните си пръсти плата на Юлиановото палто, сякаш го преценява.

— Няма съмнение, че сте от богаташко семейство. Както и че родителите ви едва ли ще имат нещо против да платят някоя и друга сребърна монета за вас.

„Откуп, разбойниците искаха откуп!“ — стрелна се бърза мисъл през главата на Юлиан.

— Ние... ние нямаме родители. Сирачета сме и отиваме в крепостта — смотолеви Юлиан.

Гръмък смях посрещна думите му.

— Не лъжи! Така пише в Библията — каза Вигмар, докато изтриваше една сълза от очите си.

— Само не ми казвай, че си чел Библията! — вбесена викна Ким. Дебелакът ѝ хвърли гневен поглед:

— По-кратко, малката, иначе това ще са последните ти думи!

— Мъртви няма да ви послужим за нищо — хладно отвърна Ким. — Никой не плаща откуп за умрели.

Вигмар грубо блъсна Юлиан встрани и се насочи към Ким.

— Мислиш се за много умна, така ли? — заплашително процеди той и се опита да я хване, но Ким се изплъзна и хукна към гората. — Ще те хванем, няма да избягаш!

Мъжът с белега се втурна след момичето.

Ким заобиколи едно кестеново дърво и се озова право в ръцете на някакъв мъж със златистокафява връхна дреха, който изневиделица се появи пред нея, сякаш изскочи изпод земята.

Без да отрони и дума, мъжът я отстрани от пътя си и се хвърли към преследвача с белязаното лице. Преди разбойникът да се опомни, ножът изхвърча от ръката му, описа дъга във въздуха и се заби в снега. До него се просна и притежателят му, изстрелян от мощен юмручен удар в брадичката. Разбойникът с белега остана да лежи неподвижно на земята.

— Кой си ти? — попита слисано Ким.

— После ще ти обясня — отвърне непознатият с красив и звучен глас. — Ела с мен!

Хвана Ким за ръката и я поведе към пътя. Момичето видя, че спасителят ѝ носи на гърба си фидел^[2] с пет струни.

На пътеката разбойниците все още държаха Леон и Юлиан.

Мъжът с фидела грабна един здрав клон от земята и се втурна към Вигмар.

Дебелакът извади ножа си, но музикантът го изби от ръката му с бърз и точен удар.

Разбойникът заквича от болка и изруга гневно. В същия момент спътникът му се втурна към музиканта, но ударът с нож попадна в празното — мъжът с фидела умело успя да го избегне, а клонът с трясък се счупи в главата на разбойника и го изпрати в царството на сънищата.

Като видя накъде отива работата, дебелият Вигмар се обърна и побягна.

Музикантът метна клоната към гората, сякаш нищо особено не се е случило.

— Е, това беше — каза той със звучния си глас и прокара ръка по брадичката си. — А сега да видим какво правят три деца и една котка сами в гората? Няма как да не знаете, че това е доста опасно място. Тук върлуват какви ли не разбойници.

Юлиан кимна, и както винаги в подобни ситуации, пое ролята на говорител на групата.

— Огромни благодарности за това, че ни спаси! — започна той.

— Няма за какво да ми благодарите. Не мога да гледам отстрани как нападат беззащитни деца. Дойдох в гората да съчиня една нова песен, винаги правя така. В гората можеш да се усамотиш. Тогава видях тази сган, която искаше да ви причини зло, и побеснях — на лицето му се появи усмивка.

— О, да, видяхме! — въодушевено отвърна Юлиан и представи себе си, Леон, Ким и Кия. След това разказа историята, която обикновено разказваше в подобни случаи.

— Загубихме родителите си, те починаха. И сега трябва сами да си изкарваме прехраната. Надяваме се да намерим работа в замъка.

— Хм — промърмори мъжът и изпитателно изгледа Юлиан. — Откъде сте?

Юлиан усети, че му става горещо. Неопределено протегна ръка на юг:

— От едно село, доста далеч от тук.

— Как се казва селото?

Юлиан трескаво съобразяваше:

— Зибенберг — каза най-после той.

— Зибенберг ли? Никога не съм го чувал — отвърна мъжът.

„Нито пък аз“, помисли си Юлиан. Зибенберг сигурно изобщо не съществува, но не може да измисли нищо по-добро.

— Е, добре — каза мъжът, — и аз отивам в замъка. Може да вървим заедно.

— С удоволствие! — зарадва се Ким. — А как е твоето име?

— Казвам се Блондел. Аз съм трубадур.

Блондел! Просто не е за вярване! Срецнаха прочутия певец, толкова скоро, и то тук, в тази мрачна гора! И той ги спаси!

— Но преди това трябва да завържа двамата разбойници, докато още не са се свестили — обясни Блондел. — По-късно стражите ще дойдат да ги вземат и ще ги хвърлят в тъмницата. Да видим само дали ще намеря въже.

Той претърси мъжете, намери въже и се хвана за работа.

— Значи ти си открил Ричард Львското сърце? — попита Ким, докато помагаше на трубадура. — Държали го в плен неизвестно къде,

а ти си пътувал от крепост на крепост, пеел си и когато си пристигнал в замъка Трифелс, кралят ти отвърнал. Така ли е?

Блондел се разсмя:

— Кой твърди подобно нещо?

— О, хората разправят... — отвърна Ким и хвърли кос поглед към певица.

— Не беше точно така. Вярно е, че кралят беше в неизвестност — обясни Блондел, а в гласа му прозвучаха горчиви нотки. — Знаехме само, че го държат в плен и искат за него огромен откуп — 100 000 марки сребро. Кралица Елеонора^[3], майката на крал Ричард, изпрати разузнавателни отряди да го издирват, не знаехме дали е още жив. Водех един от отрядите. Някакъв пастир случайно видял как отвеждат Ричард в замъка Трифелс и ни каза. Лъвското сърце е жив и здрав, остава само да се плаши откупът в следващите няколко дни. После кралят ще може да се върне у дома. А дотогава ще се опитам да направя престою му в замъка по-приятен.

Ким беше учудена:

— Разрешават ли ти да го посещаваш в килията му?

— В килията му ли? Само това липсва! Кралят не е в килия — отвърна Блондел и презрително изсумтя. После провери здраво ли са вързани разбойниците. — Разрешено му е свободно да се разхожда из крепостта. Император Хенрих и херцог Леополд се отнасят към него като към свой гост. Единственото условие е да не напуска крепостта. А сега да тръгваме. Хайде!

Разговорът секна. Приятелите последваха снажния трубадур през Пфалцката гора.

— Видя ли — прошепна Ким на Леон. — Трубадурите не са мухльовци. Как се разправи само с разбойниците. На това му се вика класа!

— Имаш право — отвърна Леон. — Доста е силен.

— Да, ами гласът му! — възторжено продължи Ким. — Надявам се скоро да ни изпее нещо. И въобще бих искала...

— О, не! — в този момент извика Юлиан и посочи пред себе си.

На пътя пред тях стояха петима въоръжени мъже. Единият беше дебелият Вигмар, който преди малко позорно избяга. На лицето му играеше коварна усмивка. Блондел и децата се обърнаха, готови да се втурнат назад. Но и там стояха няколко разбойници.

Юлиан усети как студена пот се стича по гърба му.
Бяха в капан!

[1] донжон — най-голямата кула в крепостта. Обикновено в нея се помещава и жилището на феодала. — Б.пр. ↑

[2] фидел — старинен струнен музикален инструмент, държи се в скута по време на свирене. — Б.пр. ↑

[3] Елеонора Аквитанска (1122–1204) — кралица на Англия и Франция, майка на крал Ричард Лъвското сърце и на Джон Безземни. Една от най-влиятелните жени през Средновековието. Наричали я „кралица на трубадурите“, защото покровителствала поети, музиканти и хора на изкуството. — Б.пр. ↑

РАЗБОЙНИЧЕСКИЯТ ЛАГЕР

— Е, пак се срещаме — изръмжа Вигмар и се приближи до Блондел.

Трубадурът остана напълно спокоен.

— Не ни докосвайте! — обърна се трубадурът към разбойниците. — Иначе горчиво ще съжалявате! Приятели сме на Ричард Лъвското сърце и сме под негова закрила.

Вигмар се ухили:

— Положението ти съвсем не е такова, че да си позволяваш искания, музикантче. Но се радвам да чуя, че сте приятели на Лъвското сърце. Това вдига цената ви. — Разбойникът се изплю и направи знак на хората си. — Завържете ги и ги закарайте в лагера!

— Не се съпротивлявайте, бесполезно е — предупреди Блондел децата.

— Къде ще ни откарате сега? — отчаяно попита Ким, докато усукваха въжето около китките ѝ.

Дебелакът се приближи плътно до нея, а тя неволно се дръпна назад.

— Ще ви отведем в нашето гнезденце — отвърна ѝ Вигмар и изду тлъстите си бузи. Свинските му очички святкаха напред небръснатото му лице. — Там, където никой няма да ви намери!

Разбойникът отметна глава назад и се разсмя. Ким преглътна, този тип беше отвратителен, трябва да направят всичко възможно да се измъкнат. Само че в момента късметът не беше на тяхна страна.

Точно тогава Ким забеляза, че Кия, на която никой не обръщаше внимание, изчезна в храстите. Това ѝ вдъхна надежда, вероятно умната котка ще намери начин да ги измъкне от ужасното положение.

Разбойниците подкараха пленниците си през гората. Пътят вече не се виждаше, нямаше нищо, което да им помогне да се ориентират. Разбойниците се движеха бързо и уверено, явно добре знаеха къде отиват.

Внезапно отпред изплува малка светлинка. Около нея се виждаха множество палатки и дървена барака без прозорци.

— Ето ни! — викна победоносно Вигмар.

Отвърна му рев от множество гърла. Платнищата на палатките се отметнаха, а вратата на дървената барака почти излетя от пантите си. Двайсетина разбойника наобиколиха пленниците.

Мъжете грубо изтласкаха приятелите и трубадура в средата на лагера, където гореше голям огън.

Вигмар гордо представи жертвите и разбойниците бурно го приветстваха. Някой изтъркаля буре. Чу се трясък на брадва, която цепи дърво, и след малко бирата се лееше като река.

Двама разбойници отведоха приятелите и Блондел в дървената барака, набутаха ги вътре, но поне им развързаха ръцете. След това се чу как резето пада. Вратата беше здраво залостена отвън.

— Страхотно, няма що! — въздъхна Леон. — Изглежда това е новият ни дом.

— Само временно! — отвърна бодро Ким.

— Как, за бога, ще се измъкнем оттук? — попита Юлиан, тръшна се върху един наръч слама и се огледа наоколо. Между цепнатините на дъските се процеждаше светлина. Намираха се в грубо скована, гола барака.

— Все ще измислим нещо — не губеше надежда Ким. — Какъв късмет, че Кия избяга.

— Да — отвърна Леон. — Дано успеем да я намерим.

— Тя ще ни намери — убедено отвърна Ким.

Блондел крачеше неспокойно насам-натам.

— Какъв срам да седим затворени тук! — промърмори той. — Сега и за нас ще поискат откуп...

„Няма да се намерят желязци да платят за нас обаче“, унило помисли Юлиан.

— Надявах се да помогна на моя крал, а вместо това ще съм му в тежест — ядосваше се трубадурът. — Дано не му се наложи да плаща и за мен. Парите са предназначени за неговата свобода, а не за свободата на неговия недостоен приятел, оставил се да го нападнат и отвлекат банда разбойници.

Отвън се чуваше глъчка — разбойниците празнуваха с пълна сила.

Изминаха няколко часа. Приятелите и Блондел продължаваха да киснат в бараката, осъдени на бездействие, а навън ставаше все по-шумно. Градусът на веселбата се покачваше, разбойниците ревяха и се смееха гръмогласно.

Ким тъкмо се канеше да си запуши ушите, когато дочу някакъв разговор — споменаваше се Лъвското сърце. Гласовете се приближиха и Ким можеше да се закълне, че единият принадлежи на дебелия Вигмар. Момичето допря ухо до дървената стена и даде знак на Леон, Юлиан и Блондел да замълчат.

— Каква плячка, а! — тъкмо казваше дебелият Вигмар.

— Ъхъ! — съгласи се събеседникът му. — Трябва само да разберем кои са родителите на децата.

— Утре ще разберем това. Ще принудим тези малки нищожества да говорят — прихна Вигмар. — Имаме си начини!

Ким стисна юмруци. Какви нагли типове!

— Но и да не получим откуп за тях, голяма работа — продължи Вигмар. — Главното е, че скоро ще получим другите пари.

Ким сбърчи чело. Какви други пари?

— Ъхъ! — съгласи се другият и явно силно се пляскаше по бедрата от радост.

Но ето че отново се обади Вигмар:

— 100 000 марки сребро! Ще бъдем богати! — размечта се той.

Ким потрепери, очевидно говореха за откупа за Лъвското сърце. Но откъде разбойниците бяха научили?

— Какъв е планът? Кога ще ударим? — попита другият разбойник.

— Нямам представа — отвърна Вигмар. — Не ми е казал още нищо. Знаеш, че винаги до последно мълчи.

Ким се замисли. Вероятно Вигмар не е предводителят на разбойниците. Изглежда, че над него стои друг. Кой ли е истинският предводител?

— Това не ми харесва — беше гласът на другия разбойник. — Не знаем нищо за него, не сме виждали дори лицето му, все е с маска. Тази потайност направо ме влудява!

— Но ще се окаже печеливша, когато им отмъкнем парите под носа — засмя се Вигмар. — Всичко ще мине добре. Ела да пийнем по халба бира!

Гласовете се отдалечиха.

„Това е нечувано, мислеше си Ким и сърцето ѝ биеше бързо. Разбойниците възнамеряват да отмъкнат откупа!“

БЯГСТВОТО

На следващата сутрин Леон се събуди от тих шум. Трябваше му известно време, за да осъзнае къде е, и в същия миг му се прииска изобщо да не се беше събуждал. Ким, Юлиан и Блондел още спяха.

През изминалата нощ дълго обсъждаха шепнешком откъде разбойниците знаят за откупа за Львското сърце, кой е мъжът с маската и какви са намеренията на бандитите. Но и Блондел нямаше никаква представа и беше много разтревожен.

— Ако разбойниците се доберат до откупа, кралят никога няма да бъде свободен! — възкликна трубадурът. — Трябва на всяка цена да осуетим този план!

Само че бяха затворени и положението им никак не беше розово, помисли си Леон. Усети, че трепери от студ, и се сви в топлата си връхна дреха.

В този миг отново долови шума, който го събуди. Нещо драскаше и стържеше близо до него. Леон се обърна на другата страна — някой гризеше дървото от външната страна. Може би е мишка или плъх?

Момчето се взря в стената и очите му се разшириха. Върху най-долната дъска наистина имаше дупка, наоколо се въргаляха трески и стърготини. Между тях се показва една лапа.

— Кия! — измърмори Леон.

В отговор се чу тихо мяукане.

Сърцето на момчето щеше да изхвъркне от радост, умната котка беше открила място, където дървото е прогнило. Леон побърза да събуди останалите.

— Прекрасно! — каза Блондел и се протегна. — Това е нашият шанс!

Всички се заловиха за работа, разшириха дупката, като гледаха да не вдигат много шум. Дървото се оказа доста прогнило и лесно го изкъртиха.

— Дано не ни усетят! — молеше се шепнешком Юлиан.

След малко котката скочи в ръцете на Ким.

— Ти си невероятна, Кия! Колко добре, че отново сме заедно!

Най-после отворът беше достатъчно широк, та Юлиан, най-дребният сред тях, да се измъкне навън.

С омекнали колене момчето се изправи край бараката. После надзърна иззад ъгъла с надеждата никой да не го е видял. Развиделяваше се, воал от мъгла обвиваше полянката и клоните на дърветата. Огънят беше угаснал, край него се въргаляха няколко бурета, а от разбойниците нямаше и следа, вероятно спяха в палатките си.

Юлиан си отдъхна и тръгна към вратата на бараката, но щом зави зад ъгъла, дъхът му спря. Точно до вратата се беше подпрял един разбойник. Главата му лежеше отпусната върху ръцете. Мъжът спеше. „Сигурно е оставен на стража“, помисли си момчето.

Юлиан мина на пръсти край него. Бавно повдигна дъската, която изпълняваше ролята на резе. Чу се скърцане. Момчето боязливо погледна към разбойника, но той продължаваше да хърка.

Тогава Юлиан вдигна резето и отвори вратата. Блондел, Леон, Ким и Кия излязоха от бараката. Трубадурът одобрително потупа Юлиан по рамото. Четиримата побързаха да напуснат лагера.

Щом навлязоха в гората, Юлиан попита:

— Как ще намерим пътя към замъка?

— Следите, които оставихме вчера в снега, вероятно още стоят — отвърна Леон и се загледа в краката си.

Следите им наистина се виждаха и четиримата тръгнаха по тях. След половин час излязоха на познатия път към замъка.

— Трябва да побързаме! — подкани ги Блондел. — Щом разбойниците изтрезнеят, ще хукнат по петите ни.

Забързаха колкото могат и скоро стигнаха до градчето Анвайлер. Минаха край църквата и поеха по уличката Кирхгасе, която ги отведе до реката Квайх^[1].

Реката не беше широка, на брега ѝ се издигаха работилничките на кожарите, наблизко потракваше воденица. На всеки двайсетина метра имаше мостчета, всъщност яки дървени греди, които свързваха двата бряга. Къщичките бяха скупчени плътно една до друга, а горните етажи се издаваха над долните в опит да се отвоюва малко повече пространство за живеене.

Ким се спря за малко пред внушителна триетажна постройка — работилница за сукно^[2]. Носещите греди бяха украсени с дърворезби, изобразяващи сцени от Библията, както и основни моменти от тъкането на сукно. През големи прозорци, които се затваряха с дървени капаци, се продаваха платовете. Един прозорец беше отворен и остра миризма удари момичето в носа. В дъното на работилницата зърна мъж с престилка, наведен над огромна каца тъмносиня течност, над която се виеха кълба пара. Мъжът бъркаше боята, а на дървена върлина над главата му висяха боядисаните платове.

По полиците бяха наредени топове плат, на една маса седеше възрастна жена с работна престилка и сръчно разкрояваше платовете. Отпред, върху тезгяха към улицата, лежаха още три топа плат. Друга жена, с вдигната нагоре коса, точно в този момент хвалеше стоката пред една купувачка.

— Ким, идваш ли? — извика Леон.

— Идвам, идвам! — отвърна момичето и ги последва.

Стигнаха до площада. В средата му имаше осмоъгълен кладенец със статуя на Дева Мария, а в края — позорен стълб^[3], на който в момента никой не беше изправен за назидание. Няколко търговци предлагаха моркови, праз, зеле, лук, гъски, зайци, както и подправки — мента, салвия^[4] и розмарин^[5]. Един селянин беше докарал две кози за продан, продавач на цярове хвалеше стоката си, а две жени се караха шумно за по-удобно място. Блондел купи самун топъл хляб и го раздели с децата.

— Благодаря — каза Ким, дъвчейки.

— Няма защо — отвърна мило трубадурът.

Четиримата напуснаха живописното градче и продължиха през долината. Пътят се виеше през нея и постепенно се изкачваше към замъка Трифелс. Изглежда настроението на Блондел се оправи, защото той започна да си тананика.

Ким с наслада слушаше красивия му ясен глас и бе готова да се закълне, че чу точно него в стаята на времето Темпус. Момичето потрепери леко от вълнение.

Пътят ставаше все по-стръмен. Пристъпваха, забили поглед в краката си, и не усещаха студа.

— Вижте! — внезапно каза Блондел.

Приятелите вдигнаха очи и застинаха поразени. Над тях се издигаше отвесна скала с форма на кораб. По ръба на скалата се виеше здрава стена с множество бойници и кули. Стената ставаше все по-висока в дясната си част и накрая се сливаше с величествената главна кула. Замъкът Трифелс.

— Почти стигнахме — усмихна се трубадурът.

Ускориха крачка — последна извивка на пътя и се озоваха пред двайсетметровата ъглова кула на крепостта. Масивна порта с решетка пазеше входа към замъка. Двама стражи с разкрачени крака стояха зад спуснатата решетка. Ризниците им проблясваха. Под тях се виждаха части от подплатените им униформи. На главите си имаха метални шлемове, а на раменете — здрави метални яки. В ръцете си държаха малки кръгли щитове и копия. Щом войниците разпознаха Блондел, вдигнаха решетката и пуснаха всички да влязат. Трубадурът крачеше начело.

Зад крепостната стена пътят се виеше стръмно нагоре. Отляво стената следваше извивките на отвесните скали. След един остър завой

се озоваха пред следващата, също така добре охранявана порта.

— А сега идва и третата порта — засмя се Блондел и ги поведе нагоре, където стражите отново ги пропуснаха да минат.

Приятелите се озоваха в двора на замъка непосредствено под високия около трийсетина метра донжон. На площадката пред къщата за прислугата един рицар^[6] обучаваше няколко млади оръженосци^[7]. Леон беше впечатлен от умението, с което младежите въртяха дървените мечове. Други стреляха с лъкове и стрели, а встрани от тях един младеж се прицелваше с арбалет^[8] в дървена мишена.

— Да вървим — подкани ги трубадурът и се заизкачва по една външна стълба без парапет.

Стигнаха до малък вътрешен двор с резервоар за вода и караулно помещение. Блондел бързо мина през приземния етаж на донжона и ги поведе към тронната зала.

Стигнаха до врата, закрыта с тежки вълнени завеси, които спираха студеното течение. Блондел разтвори завесите, влезе в залата и коленичи. Приятелите последваха примера му, но не пропуснаха да се огледат. Отляво имаше две големи ниши с прозорци в арките, през които се процеждаше бледа дневна светлина. Една стълба в дъното водеше към горния етаж. По стените се виждаха килими с изображения на сюжети от Библията и на ловни сцени. От дървения таван се спускаше огромен метален пръстен, върху който бяха наредени повече от двайсет дебели свещи. Чуваше се пращенето на цепениците в камината и лъхаше уютна топлина. Непосредствено до огъня, върху маса, застлана с бяла покривка, бяха седнали трима добре облечени мъже и се хранеха. На подноса пред тях се виждаше бял хляб, кани с вино и чаши. В този момент един слуга внесе сребърен поднос с печен фазан, майсторски украсен с пера от опашката на птицата. Следваше го транжорът, чиято задача бе да реже месото на малки късчета. От дъното на залата се чуваше музика. Там седяха трима музиканти, единият свиреше на шалмай^[9], вторият демонстрираше неособено завидните си умения на фидел, а тамбуринът^[10] на третия задаваше бавния ритъм на цялото изпълнение.

— О, скъпи ми Блондел! — извика единият от мъжете и даде знак на музикантите да спрат. Мъжът бе висок като исполин, имаше

червеникава коса и брада. — Стани и ми кажи успя ли да съчиниш някоя нова песен?

— Не, господарю мой — отвърна Блондел, докато се изправяше на крака.

Лъвското сърце — мина през главата на Леон — мъжът с червеникавата коса със сигурност беше той!

— Затова пък нося важни новини — продължи Блондел. — Трябва да призная, че не са особено добри и...

— Не говори със загадки, певцо! — заповяда му един от мъжете на масата, който имаше кръгло лице, хлътнала брадичка и стърчащи уши.

— С ваше разрешение, точно смятах да продължа, император Хенрих — отвърна Блондел и отправи хладен поглед към владетеля и набития мъж до него. — В случай че вие и херцог Леополд желаете това.

Императорът кимна. Носеше тъмнокафяви кадифени одежди, а на гърдите му блестеше златна верига, на която висеше герб.

Леополд също беше облечен богато. Той облиза дебелиите си устни и посегна към парче месо от фазан, което транжорът сложи върху малка калаена чинийка^[11].

— Давай, но преди това кажи кои са тия деца и каква е тази котка.

— Те ме освободиха от лапите на разбойниците — започна Блондел. — Децата нямат нито родители, нито покрив над главата и затова ви моля, император Хенрих, да им разрешите да останат в замъка. Могат да помагат в конюшнията или да прислужват на крал Ричард.

— Така да бъде, настанете ги в къщата за прислугата — нетърпеливо отвърна императорът. — Но за какви разбойници говориш?

Приятелите си размениха поглед, в който се прочете облекчение. Можеха да останат!

През това време трубадурът подробно описа случилото се.

— Искат да се доберат до парите за откупа!?! — възкликна Леополд и заби ножа си в парче месо.

— Да, Ваша Светлост.

— Но това е смешно! — император Хенрих, за разлика от Леополд, успя да запази спокойствие. — Никой не може да вземе откупа.

— Освен нас — подметна Леополд и ехидно се усмихна.

— Замълчи! — сопна му се императорът.

Херцогът обидено изсумтя.

— Да, за съжаление ще се случи точно това и вие ще откънете парите — подигравателно подметна Ричард.

Императорът вдигна чашата си:

— Откънем! Каква грозна дума! Парите са само малка компенсация за вашето провинение. Но да не се задълбочаваме. Освен това едва ли можете да се оплачете от нашето гостоприемство, нали така?

Ричард предпочете да запази мълчание.

— Кога очаквате да пристигне ескортът с парите от Англия? — събра кураж да попита Юлиан.

— Вече е на път — отвърна Лъвското сърце. — Нейно Височество майка ми, Елеонора Аквитанска, също е с него, а брат ми, Джон Безземни, управлява кралството. Кралица Елеонора лично ще се погрижи парите да пристигнат по предназначение.

— Да се надяваме — процеди Леополд.

Лъвското сърце му хвърли унищожителен поглед:

— Може да сте сигурни в това! Пътят на ескорта се пази в пълна тайна. Никой не знае откъде ще мине, освен майка ми и войниците ѝ, разбира се. А тези войници са най-верните сред всички.

Императорът поднесе копринена кърпа към ъгълчетата на устата си, след което щракна с пръсти. Появи се един придворен, който не спираше да се покланя, докато се приближаваше.

— Изпрати отряд стрелци в гората — разпореди императорът. — Нека да поопушат гнездото на разбойниците.

Блондел обясни на придворния къде се намира лагерът на разбойниците и мъжът напусна залата с поклон.

— Вие също можете да се оттеглите — обърна се Хенрих VI към Блондел и децата.

— Ще дойда с вас — изправи се Ричард и напусна масата, без да се сбогува със сътрапезниците си.

Кралят ги поведе към горния етаж по тясната стълба. Видяха двама войници с дълги мечове, които стояха на стража пред една стая и гледаха заплашително.

— Какво охраняват? — попита Леон, когато минаха край тях.

— Кралските регалии^[12] — короната, кълбото^[13] и кръста^[14] — обясни им Блондел. — Те символизируют кралската власт и затова император Хенрих е разпоредил да бъдат добре охранявани.

— Може ли да ги видим? — подхвърли Юлиан.

— Защо не? — с готовност отвърна Лъвското сърце. — Стига стражите да ни разрешат.

Един от войниците отиде да попита императора и получи разрешение да покаже кралските регалии на Лъвското сърце, Блондел и приятелите. Те се съхраняваха в ковчезета, тапицирани с кожа, които стражите внимателно отвориха.

Най-напред разгледаха златния кръст. Той беше висок около двайсет сантиметра и стоеше изправен върху поставка от злато. Огромен аметист^[15], разположен в центъра му, грабваше вниманието. По рамената на кръста бяха инкрустирани^[16] по пет реда перли. Перли и скъпоценни камъни украсяваха и всички ръбове на кръста.

После видяха великолепната корона. На предната ѝ страна, увенчана с кръст с украса, меко сияеше голям аметист. Изящният кръст беше покрит с блестящи зелени, бели и сини камъни.

— И върху кълбото има кръст със скъпоценни камъни! — възхитена извика Ким, която не можеше да спре да се диви на видяното. Златното кълбо беше голямо колкото ябълка. Раменете на великолепния кръст по форма напомняха лилии и бяха обсипани със скъпоценни камъни.

Приятелите искаха да се полюбуват още малко на скъпоценностите, но стражите затвориха ковчезетата и изведоха всички от стаята. Приятелите продължиха нагоре и на следващия етаж кралят ги въведе в една стая.

„Съвсем не е лошо“, помисли Ким, докато се оглеждаше. Стаята беше просторна и светла. През прозореца се откриваше прекрасна гледка към заснежената Пфалцка гора.

В стаята имаше широко легло, дълга маса със столове, ракла с катинар и множество свещници. Стените бяха украсени с изящни килими.

Кралят се отпусна върху един стол. Изглеждаше угрижен:

— М-да, изглежда ще мине доста време, преди да се измъкна от този златен кафез — въздъхна Лъвското сърце, явно не му убегна любопитния поглед на Ким. — Всеки ден управление на брат ми е нещастие за кралството.

— Джон е алчен и жесток — добави Блондел. — Разбирам защо народът не го иска. Ричард, трябва да се върнеш час по-скоро!

В този момент Кия се приближи към краля и се потърка в краката му.

— Кия! — повика я Ким.

— Остави я — намеси се Лъвското сърце и взе котката в скута си. Тя примижа доволно, докато той я галеше.

— Да се надяваме, че скоро ще се измъкна оттук. Можете да бъдете сигурни, че Хенрих и Леополд не се отнасят към мен така добре само от симпатия. Леополд ме мрази, защото смята, че съм го измамил с пляката. Каква глупост! Само че няма да получат откуп, ако съм мъртъв, затова са изключително внимателни да не ми се случи нещо! — Лъвското сърце поклати глава. Този път изглеждаше отчаян. — Какви подлещи! Съюзили са се и искат да си разделят откупа. И двамата отчаяно се нуждаят от пари. Хенрих иска да организира поход в Сицилия, а Леополд възнамерява да построи стена около своята Виена. И едното, и другото ще погълне ужасно много пари. О, боже, колко ги презирам! Плащането на този откуп ще доведе страната ми до разруха. Но това е и целта на тия престъпници.

В същия момент Ким долови шум зад вратата.

— Внимавайте, кралю — каза тихо тя. — Може би ни подслушват!

Лъвското сърце презрително махна с ръка:

— Все ми е едно. Какво още ми остава за губене...

Ким се послуша. Дали някой не се е долепил до вратата с наострени уши?

И докато останалите обсъждаха опасността от нападението на разбойниците, тя се приближи до вратата и рязко я отвори. Пред вратата стоеше приказно красива млада жена с кана в ръце.

[1] Квайх — приток на река Рейн, който пресича Пфалцката гора. През Средновековието Квайх имал важно значение за пренасянето на дървен материал от Пфалцката гора по Рейн. — Б.пр. ↑

[2] сукно — мек вълнен плат за направата на връхни дрехи. — Б.ред. ↑

[3] позорен стълб — дървена конструкция от напречни летви с прорези за главата и ръцете, понякога и за краката. В почти всеки средновековен град на площада имало позорен стълб. За него били завързвани и излагани за назидание извършители на дребни престъпления, осъдени от градския съдия. Позорният стълб бил използван като средство за наказание чак до 19 в. На такова наказание бил осъден и прочутият писател Даниел Дефо заради един от своите памфлети. — Б.пр. ↑

[4] салвия, или градински чай — ниско храстовидно растение със сивкави листа и виолетови цветове. Отглежда се и се използва като билка и подправка. Придава особено приятен вкус на сирене или при консервиране на месо. — Б.ред. ↑

[5] розмарин — тревисто растение, чиито листа (пресни или сушени) се използват като билка и подправка. — Б.ред. ↑

[6] рицар — от немски „ригер“ — „конник“, тежковъоръжен конник с благороднически произход. Рицарите били добре обучени воители, за които воденето на война било професия. През феодализма повечето рицари станали притежатели на земя. Днес рицарският сан (например във Великобритания) все още е висока чест. — Б.пр. ↑

[7] оръженосец — оръженосци ставали младежи над 14-годишна възраст, преминали успешно обучение за паж. Те придружавали своя рицар в продължение на 5–10 години, грижели се за въоръжението и конете му, участвали с него в битки, помагали му да облича и да съблича доспехите си, сервирали на трапезата му. Ако се справяли добре, ставали рицари. — Б.пр. ↑

[8] арбалет — усъвършенстван лък. Стрелата се поставя в жлеб на дървен приклад, към който тетивата е застопорена с въртящ се спусков механизъм. Тетивата може да се напегне извънредно силно и да изстреля по-тежка стрела на по-голямо разстояние. — Б.пр. ↑

[9] шалмай — Средновековен дървен духов инструмент, конусовидно разширен в края си. Предшественик на обоя. — Б.пр. ↑

[10] тамбурин — старинен цилиндричен барабан. — Б.пр. ↑

[11] калай — сребристой метал. Обикновено съдовете се покриват с калай, за да не ръждясват. — Б.пр. ↑

[12] символи на властта (регалии). — Така се наричат короната, скиптърът и кръстът или кълбото. През 12–13 в. регалиите на Свещената римска империя — корона, кълбо (държава) и кръст се съхранявали в крепостта Трифелс. Днес се намират във Виена, а в Трифелс могат да се видят техни копия. — Б.пр. ↑

[13] кълбо (държава) — символ на монархическата власт, обикновено голям колкото ябълка. Изработва се от злато или друг благороден метал и се увенчава с корона или кръст. Кръстът олицетворява Исус Христос, а кълбото — света, над който стои Исус Христос. За първи път кълбото е въведено като монархически символ от византийския император Теодосий II през 423 г. — Б.пр. ↑

[14] кръст с украса (от лат. „сгих gemmata“). — Изработвали се през Ранното средновековие. Отличават се с богата украса от скъпоценни камъни, слонова кост, перли или други високо ценени материали върху предната си част. Поставяли ги изправени на стойка, носели ги на врата или на корона и др. — Б.пр. ↑

[15] аметист — полускъпоценен полупрозрачен камък с виолетов цвят. — Б.пр. ↑

[16] инкрустация — декорация, украса чрез вграждане на късчета или фигурки от един материал (метал, мрамор, стъкло, кост и др.) в повърхността на предмет от друг материал. — Б.пр. ↑

ОПАСНАТА МИСИЯ

— Ама че ме изплаши! — каза жената и се засмя мило. Имаше големи кафяви очи, пухкави устни и чип нос. Върху русите ѝ къдрици се кипреше боне, което покриваше косата ѝ, носеше проста рокля и престилка. Вероятно беше прислужница.

— Ти подслушваше! — мрачно отбеляза Ким.

Лицето на жената пламна:

— Моля? — обидено каза тя. — Исках само да донеса вино за краля.

— Какво става тук? — попита Лъвското сърце и двамата с Блондел се приближиха към вратата.

— О, Изберга! — възкликна трубадурът, щом видя жената. Сега и неговото лице пламна.

Красивата прислужница сведе поглед.

— Нося вино — смирено каза тя.

— Колко любезно от твоя страна — отвърна Блондел. — Може да останеш и да ни правиш компания.

Прислужницата смутено се усмихна — беше поласкана от поканата.

— Не! — твърдо се намеси Лъвското сърце и отпрати Изберга. — Искам да обсъдя още нещо с теб, Блондел.

— О, разбира се, кралю, както желаш — отвърна трубадурът и отпрати пълен с любов поглед след прислужницата.

— Ще ѝ посветя една песен — промърмори той и посегна към фидела. — Вече ми дойде нещо наум... Изберга, толкова си хубава, готов съм на всичко за теб. И когато ти...

Лъвското сърце удари с юмрук по масата.

— Блондел, чуй ме, за бога!

Стреснат, трубадурът остави инструмента.

— Какво има?

— Става въпрос за ескорта с откупа! — тихо каза кралят. — В голяма опасност е! А тук, в замъка, не можем да имаме доверие на

никого!

— Да — намеси се Ким. — Изберга, например, продължавам да твърдя, че тя подслушваше.

— Не, не, не мога да повярвам! — възпротиви се Блондел.

— Не става дума за това в какво вярваш, приятелю — каза Лъвското сърце и този път гласът му беше значително по-мек. — Не става въпрос и за Изберга. Става въпрос за фактите. По всичко изглежда, че разбойниците са хвърлили око на откупа. Освен това не мисля, че Хенрих и Леополд могат да държат под контрол разбойниците в околността. Трябва да предприемем нещо!

Ким, Леон и Юлиан го погледнаха заинтригувано.

— Какво имаш предвид? — попита Блондел.

— Трябва да посрещнеш ескорта и да предупредиш майка ми. Парите на всяка цена трябва да стигнат до тук — в противен случай съм загубен. Ако откупът не бъде платен, ще изгния в този замък!

— Разбира се, господарю мой! — отвърна трубадурът.

Лъвското сърце наля вино на себе си и на Блондел:

— Знам, че мога да разчитам на теб. Но мисията ти е изключително опасна. Ще се наложи пак да напуснеш замъка. Хенрих и Леополд не бива да разбират за това, нямам им доверие. Но няма да си сам, верни ми приятелю.

— Може ли да отидем с него? — нетърпеливо попита Леон.

Кралят изненадано го погледна:

— Нямах предвид вас... — и той хвърли въпросителен поглед към Блондел.

— Ако можете да яздите, с удоволствие ще ви взема със себе си. В бараката докажете, че може да се разчита на вас — отвърна трубадурът.

Леон и Ким засияха, само Юлиан сякаш все още се колебаеше. Кия, която кралят продължаваше да гали, протегна лапи.

— Приемам — каза кралят. — Но ще имаш още един спътник, Блондел.

При тези думи той стана и отвори раклата. Когато се обърна, в ръцете му проблесна острието на невероятно красив меч. Това беше двуръчен меч^[1], около метър и половина дълъг, с предпазител^[2] от позлатена мед. Ръкохватката от слонова кост завършваше с лъвска глава.

Блондел зяпна от изненада:

— Ескалибур! Не мога да го взема!

— Взemi го, това е заповед! — каза кралят и положи оръжието на масата пред трубадура. — Той ще те пази в трудния ти път!

Блондел пристъпи колебливо напред:

— Благодаря ти, кралю! — промълви той, загубил ума и дума. — Ще ти го върна без нито една драскотина, кълна се в името на бога!

— Погрижи се парите безпрепятствено да стигнат до замъка и тази недостойна история най-после да приключи — разпореди Лъвското сърце. — Можеш да тръгнеш още утре.

Блондел се поклони:

— На твоите услуги, кралю мой!

— А сега ме оставете сам — помоли Лъвското сърце.

Изберга показа на приятелите една стая в къщата за слугите, където можеха да пренощуват. В нея имаше само няколко сламеника, служещи за постеля.

— Не може да се отрече все пак, че е чисто и сухо — заключи Юлиан.

След това Изберга ги изпрати на работа в конюшната. Прекараха остатъка от деня в носене на вода от резервоара и хранене на конете. Все пак успяха да откраднат малко време и да погледат работата на ковача. Върху наковалнята до голямото огнище, което се разпалваше от два меха, ковачът изковаваше не само подкови за бойните коне, но и панти за врати, гвоздеи, синджири и железни обръчи за каруците. Дебели кожени престилки предпазваха ковача и чирака, който надуваше меха, от хвърчащите искри и нажежените стружки желязо.

По челата на децата избиха капчици пот — в ковачницата беше горещо като в пещ, освен това беше и ужасно шумно — мехът съскаше, тежкият чук се стоварваше със звънтене върху горещото желязо, водата врише и клокочеше, когато потапяха желязото в нея, за да се закали.

В двора се чу тропот на конски копита. Войниците, изпратени да преследват разбойниците, се връщаха. Мъжете скочиха тежко от седлата и подадоха на децата поводите на конете. Приятелите разбраха

от уморените мъже, че издирването на разбойниците е останало без резултат.

— Мисията ни няма да е лека — въздъхна Юлиан. — Сигурно в този момент разбойниците дебнат някъде в засада ескорта с откупа.

Наближаваше осем вечерта, а работният ден на децата все не приключваше. Изберга ги изпрати в кухнята на замъка, залепена заедно с фурната към донжона. Там готвачът им тикна в ръцете кана с вино и поднос с печено месо.

— Занесете това на онзи английски крал — мрачно каза той.

— Да се надяваме, че това е последната задача за днес — измърмори Ким. — Едва се държа на краката си.

Когато стигнаха до донжона, чуха смях, който идваше от тронната зала.

— Там добре се забавляват — мрачно отбеляза Леон. — Бих искал да разбера защо...

— Ами да наминем — предложи Ким. — Най-много да ни изгонят.

Децата се отправиха към тронната зала. Вратата беше отворена и нямаше охрана. Хенрих и Леополд се бяха разположили на масата, отрупана с дивеч, хляб и кани с вино. Точно в този момент виночерпецът им доливаше вино.

— Къде са бекасите и крушите в сироп? — ядосано мърмореше императорът.

— Веднага, Ваше Височество!

— И не забравяй бадемовия крем! — излая херцогът.

— В никакъв случай! — отвърна слугата и тръгна към приятелите, които светкавично се скриха зад завесите. Щом слугата отмина, децата тръгнаха към горния етаж на донжона.

Там сервираха късната вечеря на Львското сърце, който разговаряше с Блондел.

Кралят благодари и на сбогуване им каза:

— Пригответе се да тръгнете утре рано.

— Да — допълни трубадурът. — При изгрев-слънце ще дойда в конюшната. Тръгваме веднага след това. Или може би сте размислили?

— Не, не, идваме с теб! — отвърна Леон.

— Щях да ви разбера, толкова сте млади, а този поход може да се окаже последният в живота ви.

Юлиан преглътна, но не каза нищо.

Тримата мълчаливо се отпавиха към стаята си. Когато стигнаха приземния етаж, Кия внезапно спря.

— Какво има? — тихичко я попита Ким.

Кия се притисна плътно до стената и насочи уши напред. След това се запромъква към тронната зала.

Момичето разбра, обърна се към Леон и Юлиан и им направи знак. Децата безшумно последваха котката и отново впериха погледи към залата.

Хенрих и Леополд все още седяха на масата. На нея вече нямаше нищо и наоколо не се забелязваше нито един слуга.

— Аз хванах Лъвското сърце — заваляше думите Леополд, който очевидно беше доста пийнал. Празният му поглед обиколи залата и се закова право във вратата.

Приятелите тутакси се шмугнаха зад плътната завеса.

— И така да е, мили ми Леополд, все пак... — повиши глас Хенрих VI, но херцогът го прекъсна:

— Престани с това „мили ми Леополд“! — твърдо каза той.

— А ти не си позволявай да ме прекъсваш — гневно му отвърна императорът. — Не подобава на един херцог да прекъсва император.

Ким се престраши да погледне иззад завесата. Леополд беше вперил поглед в императора.

— Нима? — изрева той и така стовари чашата на масата, че виното се разплиска.

— Забравяш се, Леополд! Забравяш кой си и къде ти е мястото!

Леополд се опули, очите му направо щяха да изскочат от орбитите:

— Може и да съм само незначителен херцог, велики владетелю — единствен и непогрешим! Само че аз бях този, който залови лентяя, наречен Лъвското сърце. Аз бях този, който го доведе в замъка ти, и затова ми се полага по-голямата част от откупа.

Императорът се засмя тихо:

— Няма да получиш нищо, Леополд! Без помощта ми щеше да си останеш с празни ръце. Херцог няма право да задържа крал, но императорът има! И ти добре го знаеш. Така че ще е твърде великодушно от моя страна, ако все пак ти дам половината!

Леополд рязко се надигна. Клатушката се и се хвана здраво за облегалката на стола, за да не падне.

— Великодушно? Ха! Ти си просто един алчен... точно така, алчен скъперник!

Императорът също се надигна:

— Ти си пиан, Леополд! Единствено това те спасява да не заповядам да те хвърлят в тъмницата при плъховете.

С тези думи императорът се отдалечи от масата и тръгна право към Ким, Леон и Юлиан.

Приятелите се свиха зад завесата. Имаха късмет — императорът профуча край тях, без да ги забележи.

Леополд остана сам в залата. Децата видяха как на един дъх изпразни чашата и после тежко се строполи върху стола.

— Какъв проклетник! — мърмореше си под носа Леополд. — Да се отнася така високомерно с мен! За кого се мисли!? Без мен никога нямаше да осъществи похода си в Сицилия. Само че не го разбира!

Херцогът посегна към каната и си наля още вино. Внезапно започна да се киска:

— Само че той ще види, този велик император, какво му крои незначителният херцог — не спираше да бърбори Леополд. — Ще има да се чуди. Да, да, ще има да се чуди!

Гласът му ставаше все по-слаб и накрая съвсем заглъхна. Главата му се отпусна върху масата. Разнесе се гръмогласно хъркане.

Приятелите се спогледаха. Тихо напуснаха скривалището и се отправиха към своята стая в къщата на слугите.

— Не разбирам — каза Ким, когато заключиха вратата зад себе си. — Карат се за пари, които още не са получили.

— Май Леополд крои нещо — замислено рече Юлиан.

— Не знам. Този тип беше мъртвопиян — отвърна Леон.

Юлиан се тръшна върху един сламеник и взе Кия в скута си.

— Кия ни подсказа идеята да чуем за какво си говорят двамата — каза той. — А вие знаете, че тя никога не прави нищо безсмислено. Според мен не трябва да изпускате от очи Леополд. Играта му не е чиста!

[1] двуръчен меч — дълъг и тежък меч, който може да се вдигне само с две ръце. Дължината му е между 140 и 150 см, а теглото — между 2.5 и 3.2 кг (за сравнение — мечовете за една ръка са тежки около 1 кг). — Б.пр. ↑

[2] предпазител, напречен — част от меча, разположена напречно между ръкохватката и острието, предпазва ръката на воина от приплъзване по острието. — Б.пр. ↑

УЛОВКАТА

На следващата сутрин Блондел събуди приятелите още в ранни зори.

— Трябва да тръгваме — рече тихо той. — Готови ли сте?

— Да — отвърна Ким.

— Е, в такъв случай... — промълви Блондел и тръгна към конюшната. Приятелите видяха, че трубадурът беше препасал на кръста си великолепия Ескалибур.

— Всеки да си избере кон — нареди Блондел и посочи към яслата, пред която имаше седем коня.

— Да си избере ли? — не можеше да повярва Юлиан.

— Да, те са на краля. Когато го плениха, той, естествено, не беше сам, беше с приближените си. Те също бяха пленени и това са техните коне. А сега побързайте и оседлайте конете!

Приятелите се подчиниха. След десетина минути тримата вече прекосяваха двора на крепостта, яхнали конете си. Вратата на къщата за прислугата се отвори и слугата, който отговаряше за почистването на тоалетните^[1] в крепостта, се изниза, прозявайки се. Носеше кофа и лопата.

Кия се беше наместила в топлата дреха на Юлиан. Утринната мъгла обвиваше донжона като във влажна пелена. Дребни снежинки се носеха от небето и кръжаха из мъглата. Двамата стражи пред кулата спряха малкия конен отряд.

— Къде отивате? — попита единият от мъжете и се прозя. Не изглеждаше особено заинтересуван, просто изпълняваше задълженията си.

Приятелите плахо се спогледаха. Дали пък пътуването им нямаше да завърши, преди да е започнало?

— Пуснете ни да минем — любезно се обърна към тях Блондел.
— Отиваме в гората, за да съчиня една песен.

Стражът погледна Блондел така, сякаш е напълно побъркан.

— Да съчиниш песен? В гората, в снега?

— Да — отвърна Блондел. — Само там може да се намери нужното спокойствие. Само там има вероятност да те споходи музата, разбираш ли?

Беше повече от ясно, че мъжът изобщо не разбира за какво говори трубадурът.

— Музата, значи — каза той и въпросително погледна към другия войник.

Другарят му вдигна рамене и запристъпва от крак на крак. Вероятно му беше студено.

Блондел им намигна:

— Това ще е песен за хубавата Изберга...

По лицата на стражите премина сянка на оживление.

— А, сега вече разбирам! — каза единият от тях. А вторият допълни, хилейки се:

— Е, нека тогава ви споходи музата.

И те пуснаха Блондел и децата.

— Добре мина — отбеляза със задоволство Ким, докато яздеха през гората. — Само че откъде знаеш в каква посока трябва да вървим? Мислех, че пътят, по който се движи ескортът с откупа, се пази в пълна тайна.

Блондел се засмя:

— Кралят не каза цялата истина. Предполагам, защото Хенрих и Леополд бяха там. Преди няколко дни кралица Елеонора изпрати на Ричард писмо, запечатано с восък. В него подробно се описваше пътят, по който ще минат. Кралят ми показа писмото, преди да го унищожи. Трябва да се движим в посока Пирмазенс^[2] — при тези думи той пришпори коня и се понесе в галоп.

Яздеха по тесен път, гората наоколо беше притихнала, сякаш унесена в снежен сън.

Юлиан изпревари Ким. Лицето му беше измъчено, а изпод дрехата му блестяха широко отворените очи на Кия.

— Вече ме болят всички кости, не ставам за ездач! — простена Юлиан.

Ким се засмя:

— Едва ли ще получиш много висока оценка за стойката си.

За разлика от Юлиан, Леон се държеше много по-добре върху седлото. Ким потупа белия си кон по шията и го пришпори. Разнесе се

цвилене и тя подскочи на седлото. Само че не беше изцвиллил нейният кон. Цвиленето беше дошло някъде отстрани.

Преследват ли ги?

Ким се обърна и ѝ се стори, че мярна между дърветата силует на кон и ездач. Дъхът ѝ спря. Дали Изберга не беше разбрала за мисията им и не ги преследваха вече?

— Блондел! — извика тя. — Спри!

— Какво има? — попита трубадурът и дръпна поводите на коня.

— Зад нас има някой — каза момичето и посочи към дърветата.

— Не виждам никого — отвърна Блондел.

Ким въздъхна. Сега вече и тя не виждаше никого. Но нали преди миг видя ездач между дъбовете! Или беше само плод на въображението ѝ?

— Трябва да продължим. Колкото по-бързо открием ескорта на кралица Елеонора, толкова по-добре — каза трубадурът.

Ким обаче остана нащрек и не спираше да се озърта. Изминаха часове, но от ездача нямаше и следа и момичето се поуспокои.

Към обед спряха в скромна странноприемница. Блондел се разпореди да нахранят конете, а после покани децата на хляб и сирене в гостилницата. След малко отново бяха на път.

Мракът вече се спускаше по върховете на дърветата, когато трубадурът вдигна ръка и закова коня си на място. Приятелите също дръпнаха поводите и впериха очи към Блондел, който напрегнато се слушваше.

— Конете... — промърмори той. — Чувам тропот на коне...

— Аз също — възбудено рече Юлиан.

— Може би е кралицата с ескорта. Сигурно вече приближаваме Пирмазенс. Някъде тук би трябвало да срещнем ескорта. Бъдете нащрек!

При тези думи Блондел отново пришпори коня си. Пътят завиваше леко надясно, а след завоя пред тях изплуваха три покрити с платница каруци, ескортирани от множество войници. Най-отзад се движеше четвърта, по-малка каруца, около която също подтичваха войници.

— Това трябва да са те! — радостно извика Блондел. — В предните каруци е откупът, а в задната пътува кралицата.

Той помахна и се понесе в галоп към ескорта.

В същия миг диви викове прорязаха тишината. Множество сенки се надигнаха от храстите край пътя и се хвърлиха върху ескорта. Някои мъже бяха съвсем дрипави, но всички бяха въоръжени до зъби.

— Разбойниците! — изкрещя Леон. Беше разpoznал човека, когото се надяваше никога повече да не види. Вигмар!

— Слизайте от конете! — викна Юлиан. — Трябва да се скрием.

И той скочи от коня и се огледа наоколо. Видя дърво със здрави ниски клони и без да губи време, се покатери на него заедно с Кия. Ким и Леон го последваха.

Треперейки от страх, тримата се вкопчиха в яките клони и впериха поглед в ставащото на метри от тях.

Блондел, яхнал коня си, размахваше Ескалибур, държеше го с двете си ръце. Разбойниците се спасяваха с бягство от съкрушителните му удари или се криеха зад щитовете си, които мигом ставаха на трески под ударите на безпощадния меч.

Но неприятелите бяха много повече. От всички страни прииждаха нови и нови разбойници, отстъпваха няколко метра назад и после отново атакуваха. Вълна след вълна те заливаха защитниците. Отвсякъде се чуваха бойни викове. Конете се изправяха на задните си крака, диво цвилеха и заплашваха да прегаят всеки, застанал на пътя им. Дрънчаха мечове и хвърчаха искри, свистяха стрели, фучаха боздугани^[3], летяха копия...

И тогава се случи нещо неочаквано. Като по сигнал, войниците отстъпиха назад.

— Бягат! — ужасено извика Леон. — Изоставят кралицата и Блондел!

След миг войниците изчезнаха в гората.

Само Блондел продължаваше да се сражава с многобройния неприятел, размахваше меча над главата си и нанасяше удари по враговете. Една стрела за малко не го улучи. Блондел се огледа и разбра, че битката е изгубена. Той отпусна отчаяно меча.

— Горката кралица! — прошепна Ким.

Разбойниците се смееха и танцуваха около каруците, докато Вигмар не изръмжа:

— Достатъчно! Кой знае дали тези зайци няма да доведат подкрепление. Нека първо видим плячката.

Думите му бяха посрещнати с възгласи на одобрение.

— Нямам търпение да видя отблизо и една истинска кралица — каза той ухилен и тръгна към най-малката каруца.

— Да се надяваме, че няма дай направят нищо лошо — прошепна Юлиан.

— Дано! — отвърна Леон. — Най-вероятно ще я вземат за заложница и ще поискат откуп и за нея. Ще ми се да разбере обаче, откъде разбойниците научиха по кой път ще мине ескортът.

Ким замислено си играеше с кичур коса.

— Вероятно някой ни е проследил, момчета. Предполагам, че във всичко това има пръст Изберга.

В този момент Вигмар театрално се поклони пред колата и каза с присмех:

— Може ли най-смирено да се обърна към вас, Ваше Височество? Нямаме търпение да ви зърнем.

Хората му гръмогласно се разсмяха, но в колата нищо не помръдна.

Тогавя Вигмар сграбчи платнището и го дръпна. Миг след това отскочи встрани с гневен вик.

— Ще се пръсна от смях — прошепна Ким. — Вътре има само едно чучело!

Вигмар така опули очи, че без малко да изскочат от орбитите си.
— Не може да бъде! — изръмжа той и събори сламеното чучело
от седалката, към която беше завързано.
— Изиграха ни!

— Какво има в другите коли, Вигмар? — извика един от разбойниците.

— Да вземаме среброто и да изчезваме! — предложи някой.

Ръмжейки, Вигмар отиде до една от колите и разряза платнището ѝ.

— Сандъци, навсякъде има сандъци! — оповести той със задоволство. — На работа, момчета! Разтоварете сандъците и ги натоварете върху конете. Бързо!

Разбойниците се нахвърлиха на плячката.

— Какъв късмет, че са толкова леки. Няма да се напъваме много! — каза един от разбойниците и глуповато погледна към Вигмар, който стоеше до каруцата с широко разкрасени крака. Очевидно нямаше намерение да помръдне и пръст.

— Леки? Какво означава леки? — в гласа на Вигмар прозвуча подозрение. Той скочи върху колата и с един удар на меч си разби ключалката на един от сандъците.

Приятелите видяха как вдигна капака и изрева, почервенял от ярост:

— Нищо чудно, че сандъкът е лек, глупако! Празен е, мътните го взели!

Разбойниците отвориха един по един останалите сандъци, но не откриха дори една-едничка сребърна монета.

Леон слисано изгледа приятелите си:

— Уловка, било е просто уловка и разбойниците останаха с пръст в устата.

— Да — размишляваше на глас Юлиан. — Но къде са парите? И къде все пак е кралицата?

[1] тоалетни — тоалетните в замъците обикновено се намирили в зидовете на крепостните стени. Нечистотиите се изхвърляли в помийни ями, свързани с рова с вода около замъка, или се стичали навън през отвори в основата на стената. — Б.пр. ↑

[2] Пирмазенс — град в провинция Рейнланд-Пфалц, Германия. За първи път се споменава през 860 г., когато принадлежал на манастира Хорнбах, и получил името си в чест на свети Пирминий, основател на манастира. — Б.пр. ↑

[3] боздуган — оръжие за нанасяне на удари с голяма сила, състои се от здрава дървена дръжка и метална глава със зъбци или шипове. — Б.пр. ↑

СВЕТЛИНА В НОЩТА

Разбойниците изчезнаха в гората, побеснели от яд. Изоставиха каруците, но взеха конете, включително и тези на децата.

Ким, Леон и Юлиан най-после се пристрашиха да слязат от дървото.

— Каква гадост, сега трябва да ходим пеша! — ядосваше се Леон, щом стъпиха на земята.

— И сега накъде? — попита Ким.

— Да се върнем в замъка Трифелс — предложи Юлиан. — Трябва само да следваме пътя.

Леон въздъхна:

— Доста дълъг път, ако трябва да го изминем пеша...

— Да, но какво друго ни остава? — погледна Юлиан към приятелите си. — Да не би да искате да нощуваме тук?

Ким и Леон поклатиха глави. Юлиан пусна Кия на земята и мълчаливо поеха по пътя.

В гората всичко изглеждаше замръзнало и вкочанено. Клоните на дърветата, надвиснали над пътя като съсухрени пръсти, не помръдваха. Не се усещаше и най-слаб полъх — сякаш вятърът си почиваше. Храсталаците отляво и отдясно на пътя приличаха на приклекли страховити създания.

Юлиан, който имаше богато въображение, беше сигурен, че клоните бавно пълзят към тях. Потърка очи, за да изтрие плашещите го сенки, но потискащото чувство не го напусна.

Така измина около половин час или може би повече. Юлиан, Ким и Леон изгубиха всякакво чувство за време. Луната се скри зад облаците и настана пълен мрак. Децата се ориентираха добре благодарение на снега — по него пътеката се виждаше като тъмна лента въпреки тъмнината, но нямаха и най-малка представа къде се намират.

— Тук има разклонение — неочаквано промълви Юлиан.

Бяха стигнали до малка просека, където пътят се разклоняваше.

— Наляво ли да тръгнем? — попита Ким неуверено.

— По-добре надясно — казаха Леон и Юлиан.

Поумуваха за кратко и решиха да поемат по пътеката вдясно.

Пътят се виеше из Пфалцката гора. Юлиан имаше усещането, че са вървели безкрайно дълго. Колко им остава до крепостта? Дали изобщо щяха да им стигнат силите за дългия път? В този момент нещо докосна рамото му и той подскочи.

— Какво има? — попита Ким, която вървеше след него. Гласът ѝ потрепери.

Юлиан впери поглед към пътя пред себе си:

— Не знам — прошепна той. Сърцето му заби бясно. Може би го докосна някой надвиснал клон.

— Ей, чуйте! — прошепна Леон.

Ким и Юлиан наостриха уши и доловиха глухо трополене. Усещаше се как земята леко потреперва.

— Конче — измърмори Леон. — Звукът става по-силен. Към нас препускат ездаци.

— Разбойниците! — изстреля Ким. — Търсят ни!

— Едва ли — каза Юлиан, като се надяваше наистина да е така. — Те не знаят, че сме придружавали Блондел.

Ким се засмя тихо:

— Не бъди толкова сигурен. Може би са ни наблюдавали още от сутринта, откакто напуснахме крепостта.

Леон дръпна приятелите в гъсталака.

— Нямаме време за спорове. Който и да е, трябва бързо да се скрием.

Храсталаците изподраскаха ръцете им, когато се запровираха, за да се скрият. Притиснаха се един в друг и не изпуснаха от поглед пътя.

Конският тропот се усили и в далечината се появи светлина.

Кия, която клечеше в краката на Ким, стана неспокойна, после измяука.

— Шшшт, тихо! — скара ѝ се Ким.

Но котката не искаше и да знае. Изскочи от храстите и изчезна от погледите им.

— Кия! — отчаяно извика Ким.

— Не крещи, за бога! — ужасено прошепна Леон. — Опасно е! Светлината се приближаваше. Чувах се гласове. Някой пееше.

Този глас им беше познат!

— Блондел! — радостно извика Ким и тримата изскочиха от храсталаците. На пътя беше клекнала Кия и ги гледаше триумфално.

— Спрете! — извика конникът, яздещ начело. В ръцете си носеше фенер. Той скочи от коня си. Наистина беше Блондел!

— Кого виждам? — засмя се той. — Една котка и три деца. Вас търсехме!

Ким едва не се хвърли на врата му.

— Какъв късмет! Разбойниците ни откраднаха конете.

— Така си и помислихме — промълви трубадурът. — Веднага след нападението се скрихме с войниците на кралицата в едно селско имение. Там взехме нови коне и тръгнахме да ви търсим.

Юлиан хвърли недоверчив поглед към Блондел:

— Защо избягаха войниците? Къде е кралицата и къде е откупът за Ричард Лъвското сърце?

Трубадурът се засмя:

— Било е само хитрост за заблуда на противника. Разбрах го междувремето. За по-сигурно кралицата е тръгнала по друг път, различен от този, за който се говореше в писмото до Ричард. Но стига с въпросите, трябва бързо да намерим странноприемница, в която да се приютим.

— Странноприемница ли? — попита Ким.

— Да — отвърна Блондел. — До крепостта има още много път, така че ще ни се наложи да пренощуваме някъде.

Той даде знак на хората си и те доведоха три коня.

— Благодаря — с облекчение въздъхна Юлиан. Не му се беше случвало досега толкова да се зарадва при вида на кон. Децата възседнаха конете и последваха Блондел и десетимата мъже. Кия отново се настани в скута на Юлиан.

След около час стигнаха до дълга двуетажна дървена постройка, пред чиято врата висеше самотен фенер и осветяваше табела, върху която пишеше: „При файтонджията“.

— Това място едва ли може да се похвали с добра репутация — осведоми ги Блондел, докато скачаше от седлото. — Но за една нощ става.

— Защо, какво му е? — любопитства Леон.

Трубадурът наклони глава:

— Ами, има твърде много гадинки, храната е ужасна, а гостилничарят — груб. Освен това тук идва всякаква паплач.

Блондел тръгна към вратата, дръпна я рязко и изръмжа нещо на някого вътре. След малко се появи мръсен слуга и отведе конете в конюшната.

Блондел, децата и войниците влязоха в задимена, неугледна кръчма, където имаше само двама посетители, дремещи над чашите си. Кръчмарят, сух и костелив мъж с рядка коса, изглежда мрачно късните гости.

— Имаш ли свободни стаи? — попита го Блондел.

Гостилничарят посочи с пръст стълбите към втория етаж:

— Стаите са горе. В дъното на коридора има пет помещения. Можете да се настаните там.

Без да промълви и дума, Блондел се заизкачва по стълбите, а останалите го последваха. Трубадурът настани хората по стаите, имаше и отделна стая за децата.

— Тук наистина е доста окаяно и мръсно — оплака се Ким. В стаята имаше само сламеници и няколко скъсани одеяла.

— Затвори очи и няма да виждаш мизерията — посъветва я Леон.

— Да затворим очи? Не, не! — намеси се Юлиан. — Искам да разбера преди това какво е станало с кралицата и парите!

И те се упътиха към стаята на Блондел. Трубадурът ги пусна да влязат и Юлиан повтори въпроса си.

Блондел сниши глас:

— Сумата е ужасно голяма — каза той. — Затова са необходими специални мерки за сигурност, нали разбирате.

Приятелите кимнаха.

— Разбрах от войниците — продължи трубадурът, — че са направили всичко възможно ескортът с парите да не бие на очи. Както и че е на път към Трифелс. Кралицата се е преоблякла и е неузнаваема. Никой не знае нищо по-конкретно. Всичко се пази в най-дълбока тайна. Освен това имаме...

— Шшшт! — направи им знак Юлиан да замълчат. Чу някакъв шум в коридора. Дали някой не стои отвън и не слухти?

Момчето скочи, но без да иска, обърна ниското столче, върху което седеше. Когато стигна до вратата, стори му се, че чува забързани

стъпки. Отвори вратата, но в коридора нямаше никого.

— Седни — каза Блондел. — Тук сме на сигурно място. Никой не знае къде сме.

Само че Юлиан не беше сигурен. Имаше усещането, че гостилницата има уши и очи, и твърдо реши, че независимо от умората тази нощ няма да спи.

МЪЖЪТ С МАСКАТА

Юлиан се настани, решен да бди цяла нощ. Беше му ужасно неудобно. Нещо непрекъснато го хапеше — надяваше се да не са бълхи и той да не им изглежда като вкусна среднощна закуска.

Долавяше тихото дишане на Ким и Леон, за миг си помисли дали да не си легне — толкова му се спеше...

Обърна глава и на слабата светлина на луната, процеждаща се през малкото прозорче, видя Кия. Котката скочи и се намести на корема му, след това се сви на кълбо и премигна с полупритворени очи. Юлиан сложи ръцете си върху топлото телце на животинката и Кия тихичко замърка. Юлиан се усмихна в тъмното, а после потъна в дълбок сън.

След няколко часа го събуди гъделичкане. Момчето се стресна и отвори очи. Пред лицето му седеше Кия. Сигурно го е събудил допирът на мустачките ѝ.

— Не сега — промърмори Юлиан и понечи да отблъсне котката, но си даде сметка, че Кия изобщо няма намерение да си играе. В широко отворените ѝ очи прочете предупреждение, телцето ѝ трепереше.

— Какво ти е? — попита я Юлиан и усети, че нервността ѝ обзема и него. Изглежда нещо се е случило. Кия скочи на пода и започна да буди Леон и Ким, докато Юлиан вече отваряше вратата.

— Какво има? — попита Леон и широко се прозина.

— Нямам представа — отвърна Юлиан.

Кия се провря между краката му и хукна към вратата. Козината на гърба ѝ беше настръхнала. Юлиан видя, че Кия се втурва към съседната стая. Там спеше Блондел.

Юлиан даде знак на приятелите си и децата предпазливо се запромъкваха след котката.

Кия клекна пред стаята на трубадура. Когато Юлиан се приближи, долови вътре някакъв шепот. Какво става тук?

Та нали Блондел е сам в стаята си!

Юлиан се наведе и надникна през ключалката. Това, което видя, го смрази. В светлината на свещта видя Блондел, седнал на един стол, а от двете му страни стояха двама мъже, насочили ножове към него. Юлиан разпозна нападателите — бяха разбойниците.

Още по-ужасяващ обаче бе облеченият в черно мъж, седнал с лице към облегалката на друг стол. Погледът му беше забит заплашително в Блондел. Мъжът носеше изящно избродирана кожена маска с два прореза за очите и отвор за устата.

„Неизвестният предводител!“ — помисли Юлиан и преглътна.

— Хайде, певецо, езика си ли глътна! — просъска единият разбойник. — Може да спасиш жалкия си живот, ако ни кажеш къде е ескортът с парите!

Блондел само поклати глава, в очите му се четеше упорство.

— И да знаех, нямаше да ви кажа! — отвърна той с едва сподавена ярост.

— Повярвай ми, ще те накараме да говориш! — произнесе разбойникът.

В този момент мъжът с маската отметна черното си наметало и измъкна кама с позлатена дръжка, стоманата заблестя на светлината на свещта. Без да промълви и дума, мъжът насочи острието към трубадура.

Върху челото на Блондел заблестяха капчици пот.

— Страх ли те е? — попита един от разбойниците, гласът му беше груб и сърдит. — Хубаво е, че те е страх, защото страхът управлява света и определя хода на нещата. Той управлява и теб. Така че говори, защото в противен случай...

И разбойникът прокара пръст през гърлото си.

Адамовата ябълка на Блондел подскочи.

Юлиан направи знак за отстъпление. Приятелите се отдалечиха на няколко метра от вратата и момчето набързо им описа ситуацията в стаята.

— Трябва да извикаме войниците — прошепна Леон и се втурна към следващата стая.

Събудиха войниците, те бързо се разсъниха, грабнаха мечовете и се втурнаха към стаята на Блондел.

Децата видяха как разбойниците се хвърлиха срещу нападателите. Мъжът с маската метна някакъв стол и угаси свещта. В тъмнината се разнесоха крясъци и ругатни. Никой не знаеше срещу кого се бие.

— Светлина, за бога, светлина! — извика Блондел.

Леон реагира най-бързо и се втурна надолу. В този момент гостилничарят, който идваше насам с фенер в ръка, му препречи пътя. Очите му недоверчиво блестяха.

— Какво става тук? — изрева той.

Вместо да му отговори, Леон грабна фенера и се втурна към стаята на Блондел.

След това всичко се разви мълниеносно. Войниците обезвредиха разбойниците, но мъжът с маската бе изчезнал.

— Прозорецът! — извика Леон. — Избягал е през прозореца.

Трубадурът изкриви лице.

— Не мога да повярвам — ядоса се той. — Войници, намерете го!

Няколко войници се втурнаха след беглеца, а други се заеха да отвържат Блондел.

— Искам да знам какво става тук? — изкрещя гостилничарят, застанал на вратата. Беше облечен в дълга бяла нощница. При вида му приятелите едва сдържаха смеха си.

Блондел стана и затръшна вратата под носа на гостилничаря.

— Благодаря за помощта! — обърна се Блондел към Юлиан, Ким и Леон. След това замислено добави. — Мъжът с маската ни се изплъзна, трудно ще го хванем в тъмнината.

— Кой беше този тип? — попита Юлиан. — Успя ли да го познаеш по гласа?

— Не — отвърна трубадурът и въздъхна. — Той не издаде и звук... Но хванахме двамата разбойници. Надявам се те да проявят желание да ни помогнат.

И Блондел се зае с разпита им.

— Не сме го виждали без маска — каза единият разбойник. — Винаги, когато е в лагера, носи маска. Дава ни разпореждания и изчезва.

Блондел заповяда да изведат разбойниците, да ги затворят в конюшната и да ги пазят зорко.

Когато отново останаха сами, започнаха да умуват над загадката кой би могъл да е мълчаливият предводител. Ким, Леон и Блондел се надпреварваха да изказват различни предположения, но нито едно не беше достатъчно убедително.

Единствен Юлиан мълчеше. Стоеше до прозореца и се взираше в тъмнината. Защо се маскира мъжът? Повечето предводители обичат да се показват, приемат почести и създават култ към себе си. Мъжът с маската не е като тях. Той не иска да разберат кой е. Очевидно е човек, който има какво да губи, като хората извън закона например. Нещо повече — по всяка вероятност ще загуби твърде много, в случай че го разкрият.

Юлиан затвори очи и отново си представи онова, което видя през ключалката — мъжа, маската, черното наметало.

Дребен ли беше? Да, помисли си той. И леко пълен. Кой отговаря на това описание? Кой има мотив да нападне ескорта и да предвожда разбойниците, без да се разбере името му?

Неочаквано го осени подозрение, от което дъхът му спря. Момчето рязко се обърна и възбудено каза:

— Имам да ви казвам нещо!

ПОДОЗРЕНИЕТО

Трубадурът, Ким и Леон погледнаха въпросително Юлиан.

— Херцогът! — изстреля той.

— Моля? — изуми се Блондел.

— Леополд има мотив! — лицето на Юлиан пламна. — Чухме го какво каза, когато беше пиян. Освен това каза, че крои нещо.

— Нищо не разбирам — рече трубадурът.

Юлиан обясни:

— Чухме караница между императора и херцога. Леополд каза, че иска да получи по-голямата част от откупа, тъй като той е заловил Лъвското сърце. Императорът обаче не се съгласи. Мисля, че Леополд иска да отмъкне откупа, преди да е пристигнал в Трифелс! Тогава няма да му се налага да дели с императора.

— Какъв коварен план — тихо процеди Блондел и допълни, — ако, разбира се, действително възнамерява да постъпи така...

Юлиан беше твърдо убеден в теорията си:

— Носеше маска и не пророни нито дума. Освен това беше нисък и леко пълен, точно като Леополд.

Трубадурът повдигна вежди:

— Имаш право. Смятам, че Леополд наистина е способен на такова нещо. За съжаление обаче не можем да го докажем.

Вратата се отвори и се появиха двама войници, които притеснено докладваха:

— Не успяхме да хванем мъжа. Изплъзна ни се в тази тъмница.

— Добре — отвърна Блондел. — Лягайте да спите. Няма да ни избяга. Благодарение на Юлиан имаме поне следа. А сега и ние да се опитаме да поспим.

На сутринта Блондел и децата се сбогуваха с войниците, които щяха да се връщат у дома, и поеха към замъка Трифелс. Малкият отряд пристигна в крепостта към обед, стражите пред портата им дадоха знак

да преминат. Блондел и децата веднага отидоха при Лъвското сърце, който тъкмо обядваше в стаята си в кулата, обслужван от Изберга. Пред него имаше поднос с пушена пъстърва и хляб. В сребърна чаша, украсена по ръба, искреше червено вино.

— Колко се радвам да ви видя — пропя Изберга, хвърляйки поглед към трубадура.

— Удоволствието е изцяло мое! — отвърна Блондел и галантно се поклони.

Ким изви очи към тавана.

— Исках да напиша песен за теб — каза трубадурът. — Само че се случиха толкова много неща, че аз...

— Именно! — прекъсна го Лъвското сърце малко рязко. — Първо ми разкажи все пак. След това можеш и да пееш.

— Моля да ми простите, Ваше Величество! — отвърна трубадурът. — Не открихме ескорта. Не и истинския, във всеки случай...

Лъвското сърце го изгледа от горе до долу:

— Нищо не разбирам. Изразявай се малко по-ясно, ако обичаш!

На Ким не й убягна, че Изберга беше видимо заинтригувана от разговора. Още повече, че нямаше причина да остава повече в покоите на краля. По всичко изглежда, че Лъвското сърце и Блондел напълно забравиха за нея.

„Колко глупаво от тяхна страна“, помисли си Ким. Хубавата слугиня трябва да бъде отпратена по някакъв начин.

Точно когато Блондел се готвеше да продължи, Ким каза възможно най-мило:

— Изберга, не те ли чака много работа в кухнята?

Лицето на слугинята се изопна:

— Няма нужда да ми напомняш за задълженията ми — просъска тя.

— Може и така да е — отвърна кралят, — но сега ни остави сами.

— Разбира се — отвърна слугинята, като не пропусна да хвърли отровен поглед към Ким, докато минаваше покрай нея.

Най-после вратата зад гърба й се затвори. Ким се усмихна на себе си. След това провери за всеки случай дали Изберга не подслушва зад вратата.

Лъвското сърце отмести подноса с рибата встрани.

— Говори! — обърна се той към Блондел.

Трубадурът подробно разказа за случилото се. Кия се приближи до краля, а той я взе в скута си и започна да я храни с риба.

— Смятате, че Леополд има пръст в нападението? — попита той, когато Блондел свърши.

— Да, по всичко изглежда, че е така — потвърди Юлиан.

— А Изберга го информира за всичко — добави Ким. — Херцогът си мисли, че ние наистина знаем къде е ескортът. Изберга има задача да ни подслушва, да разбере и след това да му докладва.

Блондел поклати глава:

— Не вярвам, че го прави.

„Можеш да си напълно сигурен, помисли си Ким, така че по-добре внимавай какво говориш.“

Лъвското сърце замислено поглаждаше рижата си брада.

— Това не са добри новини. Ако херцогът действа заедно с разбойниците, задачата ни няма да е лека. Леополд е изпечен мошеник.

Кия измяука и лекичко побутна краля с муцунка.

— О, съвсем те забравих — каза ѝ нежно Лъвското сърце, улисан в мислите си, и продължи да храни котката.

Няколко минути никой нищо не каза. След това Ричард се обърна към трубадура:

— Блондел, приятелю, страхувам се, че отново трябва да те помоля да потърсиш майка ми и ескорта. Трябва да ги доведеш в замъка, като избереш най-потайните пътища и ги пазиш от мъжа с маската.

Трубадурът безпомощно разпери ръце:

— С удоволствие ще го направя, но как да ги намеря?

Леон събра смелост и предложи:

— Ескортът може да дойде само от северозапад. Нали идва от Англия? Едва ли има толкова много пътища, по които може да мине.

Кралят го погледна с възхищение:

— Ти си умно момче — похвали го той. — Точно това исках да кажа и аз. Мисля, че ескортът ще мине през Ринтал. Това е точно в посоката, за която стана дума. Майка ми ще се преоблече като селянка, а среброто ще е добре скрито.

— Прекрасно — каза Блондел, — да ги търсим тогава там! Но как ще позная майка ви? Досега не съм имал честта да ѝ бъда представен.

Кралят подпря брадичката си с ръце:

— Така е. Какво да правим? — Лъвското сърце се опитваше да измисли нещо. Секунда след това извика: — Сетих се! Тя никога не сваля едно украшение — фибула^[1], в която е инкрустирано сребърно сърце. Подарих ѝ я точно на 3 септември 1189 г., когато ме коронясаха за крал в Уестминстър^[2]. От тогава майка ми никога не сваля фибулата. Ще я познаеш по нея!

Блондел погледна краля замислено:

— Надявам се, в името на Бога, планът ни да успее!

— Разбира се, че ще успее! — отвърна убедено Лъвското сърце.
— Трябва да успее!

[1] фибула — метална закопчалка за дреха, подобна на безопасна игла, често богато украсена. — Б.пр. ↑

[2] Уестминстър (от англ. west „запад“ и minster „църква“). — Район в Лондон, на северния бряг на река Темза, където е разположен комплекс от постройки — Уестминстърският дворец, Бъкингамският дворец, Уестминстърското абатство. Кралската резиденция се помещавала в Уестминстър от 11 в. докъм края на 16 в. Най-старата запазена част от сградата е Уестминстърската зала — поне от 1097 г. Днес Уестминстърският дворец е седалище на двете камари на Парламента на Великобритания. — Б.пр. ↑

СРЕБЪРНОТО СЪРЦЕ

Следващият ден беше доста мрачен. Могъщата крепост изглеждаше като приведена под тежестта на оловносивото небе. Над Пфалцката гора се бяха струпали гъсти сиви облаци и отново валеше сняг, примесен с дъжд.

Малко преди обед силен вятър връхлетя замъка Трифелс. Приятелите и Блондел решиха да изчакат времето да се оправи и тогава да тръгнат.

Изберга постоянно се навърташе около тях. Това може и да е случайност, но приятелите мислеха друго. Тя непрекъснато чукаше ту на вратата на краля, ту на вратата на Блондел, за да ги пита имат ли нужда от нещо. Често се отбиваше и в конюшната, където Ким, Леон и Юлиан работеха.

Красивата слугиня успяваше да е навсякъде — все така усмихната, мила и любезна.

Най-после, когато камбаната удари два, късметът им се усмихна. Император Хенрих и херцог Леополд тръгнаха на лов с дружинка стрелци. А малко след това Изберга се подхлъзна в кухнята, навехна си глезена и стенойки от болка, се прибра в стаята си.

Сега вече пътят беше чист. Блондел и приятелите бързо оседлаха конете и напуснаха крепостта.

Ниско приведен над коня, трубадурът летеше напред. Приятелите, и особено Юлиан, едва успяваха да го следват.

— Мразя това! — простена Юлиан, докато препускаха в галоп.

Ким и Леон съчувствено му се усмихнаха. Най-добре си беше Кия, която се беше свила в пазвата на Юлиан.

Докато усилията на момчето бяха концентрирани върху това, да се задържи върху седлото, Ким се наслаждаваше на околния пейзаж. Въпреки ужасния вятър гората им се разкри в цялото си великолепие. Лека мъгла се стелеше около стволите на дърветата и превръщаше в море от памук тясната и дълбока падина, през която минаваха. Яздеха под заплашително надвиснали скали от шарен пясъчник и виждаха

стръмни скатове, по които растяха дървета, упорито вкопчени в скалите със здравите си корени, или малки водопади, над които висяха ледени висулки с най-причудливи форми.

Когато най-сетне Ким успя да откъсне очи от приказната гледка и отново погледна напред, сърцето ѝ подскочи. На около стотина метра пред тях от мъглата внезапно изплува конник, възседнал черен жребец и покрит с черно наметало. Конникът не помръдваше.

— Там... там... — произнесе Ким със заекване.

— Видях го вече, запазете спокойствие — изрече Блондел и намали темпото. — Ще се справим с него.

„С него може и да се справим, помисли си Ким, само че той едва ли е сам.“ Сигурно разбойниците дебнат зад дърветата! И момичето се заозърта тревожно.

— Какво ще правим? — попита Леон.

— Да се връщаме! — предложи Юлиан.

Трубадурът обаче поклати глава:

— Почакайте! — заповяда той. — Да не избързваме.

Блондел изтегли меча си и го размаха над главата. Острието изсвистя във въздуха.

В този момент черният ездач дръпна юздите на коня, жребецът подскочи и зари яростно земята с предните си копита. После конят и ездачът изчезнаха в мъглата, все едно никога не ги е имало.

— Какво беше това? — изненадано промълви Юлиан.

— Във всеки случай не е нещо, което вещае добро — мрачно промърмори Блондел и прибра меча.

Ким сбърчи чело:

— Може би е някой от разбойниците — предположи тя.

— Не съм сигурен — отвърна Юлиан. — По всичко изглежда, че беше сам. Разбойниците винаги се появяват по няколко.

— Както и да е — отвърна трубадурът. — Вече го няма. Можем да продължим. След мен и бъдете нащрек!

След известно време пристигнаха в Ринтал, където имаше десетина къщи, струпани плътно една до друга, и една гостилница. Това беше всичко.

В гостилницата Блондел се осведоми за гостите, но се оказа, че такива няма.

— Да не се предаваме — промърмори трубадурът и отново се метна на коня.

Продължиха да яздат през гората, която сякаш нямаше край, насочиха се на северозапад. Бяха нащрек, но никой вече не се мярна на пътя им. Черният конник сякаш се изпари във въздуха.

На свечеряване стигнаха до Трипщад, който се беше сгушил под крепостта Виленщайн^[1]. Тук също имаше гостилница и Блондел се упъти към нея.

— Ще останем тук, независимо дали ще се натъкнем на следа от кралицата — каза той.

— Добра идея — отвърна Юлиан, който усещаше болки в цялото си тяло и мечтаеше да се изтегне в някое легло.

Оставиха конете на един слуга и влязоха в гостилницата. Вътре беше шумно, а въздухът беше топъл и доста застоял.

Просторното помещение с нисък таван беше пълно. Върху дълга, грубо скована маса имаше няколко едва премигващи свещи, които хвърляха оскъдна светлина върху мъжете. Виждаха се местни специалитети — кнедли с месо, плуващи в сос от хрян, и пържени домашни наденички. Тук-там по пода се въргаляха кости, хвърлени от гостите, и в това нямаше нищо необичайно. Точно в този момент една слугиня изнасяше поднос с хляб, салам и вино за един от клиентите.

— Отзад има свободни места — каза Блондел и посочи към ъгъла в дъното на гостилницата, където сред изпаренията се виждаше една празна маса непосредствено до кухнята.

В този момент отнякъде изникна гостилничарят, потънал в пот.

— Имаш ли стая за нас? — попита го трубадурът.

— Да — отвърна гостилничарят, — имате късмет, защото почти всички стаи са заети.

— Вижда се — любезно каза Ким. — Сигурно е пристигнала голяма група.

Гостилничарят изненадано я погледна:

— Откъде знаеш?

— Само предположих.

Гостилничарят кимна:

— Права си. Днес пристигнаха. Седнали са хей там — и той посочи две маси, близо до единствения прозорец. — Какво да ви предложи за ядене?

Трубадурът поръча месо, хляб, плодове, както и бира за себе си и мляко за децата. Кия също не беше забравена.

През това време Ким обходи с поглед задимената кръчма и разгледа групата около прозореца. Сърцето ѝ заби бързо. В ъгъла беше седнала възрастна жена, облечена в груба селска дреха. Обграждаха я мъже, облечени също в селски дрехи. Пред жената имаше калаена чаша. Тя се пресегна и я взе. Кутрето ѝ щръкна навън — твърде изтънчен жест за селянка. Повече от сигурно е, че тази жена не е селянка. Ким присви очи. Дали не носи фибула? Но няма как да види оттук. Ким, без да му мисли много-много, стана и мина покрай масата, хвърляйки кос поглед към жената. Дъхът ѝ спря — дрехата на жената беше закопчана върху лявото ѝ рамо със сребърна фибула със сърце в средата! Не може да има никакво съмнение — това е Елеонора Аквитанска! Откриха кралицата и съкровището!

Ким шепнешком разказа на трубадура и на момчетата какво видя.

— О, боже, какво щастие! — тихо промълви Блондел.

След това всички заедно се отправиха към масата на кралицата. Мъжете неохотно им направиха място и трубадурът седна точно срещу възрастната жена, а приятелите се наредиха плътно зад него. Жената дори не благоволи да удостои с поглед новодошлия.

— Извинявайте за безпокойството, Ваше Величество — прошепна трубадурът.

Възрастната жена вдигна поглед и Ким използва възможността да разгледа лицето ѝ. Беше овално, с фини черти и набраздено от малки бръчици. Кралица Елеонора имаше остър нос и будни светлосини очи, в които се четеше подозрителност. Ким предположи, че е над седемдесет години.

— Бъркате ме с някого — произнесе хладно жената.

— Не, не! — бързо отвърна Блондел, а гласът му беше приглушен. — Познах ви по фибулата, подарена ви от вашия син Ричард Лъвското сърце. Аз съм негов приятел и той ни изпрати, за да ви предупредим за опасността, която ви дебне.

Очите на кралицата се разшириха. Тя се покашля и нервно се огледа наоколо.

— Ескортът е в голяма опасност, Ваше Величество — продължи трубадурът. — Банда разбойници ви търси. Ричард ни помоли да ви...

Той не можа да продължи. Вратата на кръчмата излетя с трясък и се стовари между масите. Гостите, които само допреди малко радостно пируваха, онемяха. Гостилничарят беше застинал прав зад тезгяха с отворена уста и табла в ръце.

— Разбойниците! — извика Юлиан.

Ким безпомощно кимна. Най-отпред беше мъжът с маската! Следваше го дебелият Вигмар. Ужасена, Ким си помисли дали те не са довели разбойниците при кралицата? Нямахше време да обмисля предположението си. Мъжът с маската вече се оглеждаше, погледът му спря върху кралицата. Той мълчаливо я посочи с меч си, а мъжете от свитата ѝ настръхнаха. В този момент Кия се метна на перваза на прозореца.

— Чудесна идея! — бързо реагира Леон и блъсна прозореца.

— Бързо, Ваше Величество, трябва да бягате! — извика Блондел.

Кралица Елеонора енергично се надигна и хвърли кос поглед към разбойниците, които се втурнаха към нея. Не изглеждаше никак уплашена.

В този момент най-неочаквано се намеси гостилничарят. Той метна пълната табла към разбойниците и наоколо се разплиска бира, чу се трясък от изпочупени чаши и крясъци. Няколко разбойници яростно се нахвърлиха върху гостилничаря, който се укрепил зад тезгяха и продължи да ги замерва с каквото му попадне. Някои гости побягнаха, а други се хвърлиха в мелето. Разрази се свирепа битка, една маса беше преобърната, във въздуха полетяха столове, халби, свещници...

— Побързайте! — извика Блондел към кралицата.

Леон, Ким, Юлиан и Кия скочиха през прозореца. Озоваха се в някакво кално дворче и протегнаха ръце към кралицата.

— Бързо към конете! — извика Леон.

В този момент момчето усети ръката на кралицата в своята. Дватама с Юлиан помогнаха на Елеонора да слезе от перваза на

прозореца. Кралицата вдигна полите на дрехата си и следвана от децата и Блондел, се втурна към конюшните.

Най-сетне успяха да стигнат до вратата и трубадурът я отвори. Гласовете зад гърба им се усилиха.

Ким хвърли ужасен поглед през рамо. Мъжът с маската и няколко от хората му, в това число и Вигмар, успяха да скочат през прозореца. В бледата светлина на луната проблясваха мечове и ножове.

— Няма да ни се изплъзнете! — закани се Вигмар.

Приятелите, Блондел и кралицата се втурнаха в конюшните, осветена с фенер, закачен над една ясла.

— Каруците! — прошепна кралицата. — Бързо!

Блондел я погледна въпросително.

— Каруците със зеле! Под него са скрити парите — пророни Елеонора Аквитанска и в гласа ѝ се усети непреклонност. — Трябва да ги опазим. В противен случай синът ми е загубен, а заедно с него и кралството.

Щом чу това, трубадурът изтегли великолепият Ескалибур и застана с разкрасени крака пред трите невзрачни коли със зеле. За изненада на приятелите кралицата също измъкна от ръкава си кама със седефена дръжка. Лицето ѝ придоби сурово изражение.

— Не трябва да правите това! — ужасено извика Блондел.

— Замълчи, певецо! — отвърна Елеонора. — Свикнала съм да водя битки. А сега съм решена на това повече от всякога!

Разбойниците се втурнаха към тях. Когато видяха кралицата, обградена от защитниците си, те избухнаха в смях.

С крайчеца на окото си Ким видя, че Кия скочи към фенера и го събори, фенерът падна на пръстения под и угасна.

— Проклятие! — изсъска един от разбойниците. — Само че това няма да ви помогне!

— Да изчезваме! — провикна се Ким.

— Побързайте! — извика Блондел. — Тръгнете с тях, кралице, ще се опитам да задържа тези типове.

— Не мога да ви позволя да го направите! — отвърна кралицата.

Ким отскочи встрани и се блъсна в една каруца. Заобиколи я и се втурна към задната част на конюшните, надяваше се там да има друг изход. Обаче нямаше! Момичето отчаяно хукна назад. През едно малко прозорче се процеждаше оскъдна светлина и Ким се опита да разбере

какво става и как се развива битката. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите. Къде са Леон, Юлиан и Кия? Не можа да различи нищо, освен една сянка, която приближаваше към нея. Сянката на огромен мъж! Ким се сви зад купчина слама и заотстъпва на четири крака. Блъсна се в нещо твърдо — напипа спиците на дървено колело. Беше една от каруците със зеле — и с парите!

Изведнъж я осени идея. Без да мисли много, тя скочи в каруцата. В носа я удари миризмата на зеле и докато край нея битката се вихреше, тя отмести няколко зелки. Пръстите ѝ напипаха нещо твърдо. Предположи, че е попаднала на сандъците със сребърни монети.

В този миг дръзкият ѝ план се избистри окончателно. След малко съкровището щеше да попадне в ръцете на разбойниците. Нямаше ни най-малко съмнение, че това ще стане. Трябва да направи нещо, за да го предотврати... Ким се скри под зелките. През един процепа между дъските на каруцата виждаше какво става в конюшната.

Всички бяха живи и здрави и тя въздъхна с облекчение.

Мъжът с маската все така не проронваше дума, но несъмнено той ръководеше всичко. Направляваше хората си с жестове, сякаш са марионетки. Вместо него говореше Вигмар.

— Среброто сигурно е в каруцата със зелето! — подвикна той.

Но отговор не последва.

— Ще го докопаме! — сърдито изръмжа Вигмар и тръгна към каруцата, в която се криеше Ким.

Момичето се вцепени от ужас при мисълта, че разбойникът може да я открие.

Каруцата проскърца под тежестта на Вигмар, а Ким се сви под зелките. Извади късмет — разбойникът ровеше в другия край.

— Аха! — извика Вигмар. — Така и очаквах. Сандъци, пълни догоре със сребро!

Каруцата отново се разклати. Ким предположи, че дебелакът е скочил на земята, а секунди по-късно Вигмар отново се появи пред очите ѝ. Той хвана Блондел, кралицата, а след това Леон и Юлиан. Блъсна ги грубо към яслите и ги завърза за един стълб.

— Не бяхте ли трима? — попита той Леон, потърквайки небръснатата си брадичка.

— Да — отвърна Леон. — Само че тя вече не е с нас. Животът в замъка не ѝ се отрази добре.

Ким едва не прихна. Добър отговор!

— Глупава глезла! — изсумтя Вигмар. — На кого ли всъщност му пука?!

Разбойниците доведоха два яки коня и ги впрегнаха в каруцата.

„Очевидно отиваме в разбойническия лагер“, помисли Ким. В този момент каруцата пое рязко, мина покрай приятелите и напусна конюшните. Бързо прекосиха двора и стигнаха до гората. Кръвта се качи в главата ѝ и мислите ѝ се разбъркаха. Трябва да даде знак на приятелите си къде е. Сигурно щяха да я търсят. Както и съкровището, впрочем. И внезапно я осени една идея.

Втората за тази вечер.

[1] Виленщайн — крепост в Пфалцката гора, в Германия, построена в средата на 12 в. от германския император Фридрих I. — Б.пр. ↑

ПЕЩЕРАТА

— Ние сме виновни, Ваше Величество! — промълви трубадурът.
— Проявихме непредпазливост и доведохме разбойниците право при вас. Безкрайно съжалявам!

— Вместо да се измъчваш — отвърна кралица Елеонора, — по-добре се опитай да ни измъкнеш оттук.

— Може би Кия ще ни помогне — обади се Леон. Той повика котката, която се заумилква в краката им.

— Котката ли!? И как ще го направи? — недоумяваше кралицата.

— Сега ще видите, Ваше Величество — усмихна се Леон. После застана на колене и протегна към Кия завързаните си ръце, а тя, без да чака да я подканят, загриза въжетото.

— Господи, не е за вярване! Тази котка е невероятна! — възкликна кралицата.

Не минаха и две минути и ръцете на Леон бяха свободни. Той развърза краката си и след това освободи останалите.

— Трябва да проследим разбойниците! — нетърпеливо рече трубадурът.

Кралицата въздъхна:

— През нощта!? Няма да е лесно...

Започнаха да се съвещават тихичко с Блондел. Леон и Юлиан се отдръпнаха няколко крачки встрани.

— Къде е Ким? — попита Юлиан.

— Нямам представа — отвърна Леон. Тревожеше се, да не би да е ранена по време на схватката или при опит да избяга. — Да претърсим конюшнията.

Но от Ким нямаше и следа.

— Как е възможно! — разтревожено измърмори Леон, когато стигнаха до вратата.

— Виж, тук има една зелка — извика Юлиан.

— Е, и?

— И там, в дъното на двора, има още една — и Юлиан се втурна нататък.

— Ела тук! — извика той на Леон, който продължаваше да стои напред двора. — Тук има още зелки. Не ми прилича на случайност, по-скоро е следа.

Леон се затича към него:

— Искаш да кажеш, че някой нарочно хвърля зелки от колата?

— Точно така — отвърна Юлиан. — И тъй като не можем да открием Ким, мисля, че е в някоя от колите и хвърля зелки, за да ни покаже пътя към скривалището на разбойниците.

Леон зяпна:

— Дано си прав!

— Струва си да проверим — решително каза Юлиан.

Хукнаха към Блондел и кралицата, които се бяха върнали в опустошената гостилница. Юлиан бързо разказа на трубадура за предположението си.

— Каква дръзка идея! Определено ми допада, освен това имаме и следа.

Той се посъветва с кралицата. Решиха, че Блондел и приятелите ще тръгнат по следата, а кралицата и войниците ѝ, някои от които бяха ранени, ще останат в гостилницата.

След няколко минути Леон, Юлиан и Блондел вече препускаха в нощта. Кия отново се настани на обичайното си място, само че този път при Леон, понеже Юлиан държеше фенер в ръка.

— Още една зелка! — извика Юлиан и я посочи на Блондел. Виждаха се и следи от колелата на каруцата.

Бавно продължиха напред. На всеки десетина метра откриваха по една зелка и сега вече и трубадурът беше убеден, че това не е случайно. Най-вероятно е указание за пътя, по който са минали разбойниците.

След около два часа следата се отклони от главния път и кривна по тясна пътека. Мокри клони ги удряха през лицето. Не виждаха почти нищо, въпреки че носеха фенер. Луната се скри зад огромни тъмни облаци, които плуваха величествено в среднощното небе.

После изгубиха следата. Няколко часа се лутаха из непрогледната гора, препъваха се в коренища и се оплитаха в клонаци.

Когато съвсем изгубиха надежда, че ще успеят да продължат, Леон откри поредната зелка. Всички си отдъгнаха с облекчение.

На зазоряване стигнаха до отвесна скала, в която зееше процеп. Юлиан предположи, че са пред входа на пещера. Дали разбойниците не са се скрили вътре? Сърцето му се качи в гърлото, огледа се и съзря една зелка, както и следи от колела на каруца.

— Спрете! — едва успя да изрече Юлиан. Гърлото му беше пресъхнало. — Мисля, че стигнахме...

Тримата безшумно скочиха от конете.

— Изгасете светлината — нареди трубадурът, изтегли меча и тръгна към входа на пещерата.

Леон, Юлиан и Кия вървяха плътно зад него. Изведнъж Юлиан се спъна. Погледна към Блондел и ужасен се дръпна назад. Това, в което се спъна, не беше корен, а крак! Едва се сдържа да не извика.

— Ш-ш-т! — направи му знак трубадурът и се наведе.

— Мисля, че е един от разбойниците — каза той на момчетата. — Не изглежда ранен. Доколкото виждам, просто спи като заклан. Вероятно...

Те се запровираха през тесния отвор на входа. Вътре ги очакваше изненада — мъждукаща светлинка.

— Вървете плътно зад мен — нареди трубадурът и здраво стисна меча с двете си ръце.

„Нямай грижа“, помисли си Юлиан с подкосени от ужас крака.

Запромъкваша се крачка по крачка навътре в пещерата. От niskия таван върху главите им се стичаха капки. На някои места неравният под беше заледен. Изведнъж нещо профуча край главата на Юлиан, но той реши, че сигурно е прилеп.

След няколко метра се спънаха в друг разбойник — и той спеше дълбоко и също като мъжа пред пещерата не изглеждаше ранен.

Но къде е Ким?

Неочаквано Кия изтича напред. Тя се шмугна покрай краката на Блондел, който се запрепъва след нея по хлъзгавия под. Пещерата се разшири и те стигнаха до нещо като зала, осветена от димящи факли.

Това, което видяха, ги накара да замръзнат на място — навсякъде бяха налягали разбойници! Юлиан с изумление разпозна дебелия Вигмар, който хъркаше гръмогласно. Нямахше и следа нито от мъжа с маската, нито от съкровището.

Блондел отпусна мечта си:

— Какво се е случило тук? — учудено произнесе той и се почеса по главата.

— Вероятно разбойниците са били упоени — отвърна Юлиан.

В този момент Кия измяука.

Юлиан се огледа и видя нещо като ниша. Взря се по-внимателно и съзря сред разбойниците едно завързано момиче със запушена уста.

— Ким! — извика щастливо Юлиан. Втурна се към нея, като прескачаше заспалите разбойници, и бързо я освободи.

— Крайно време беше! — с облекчение рече Ким и се закашля.
— Трябва да пийна нещо!

Блондел свали от кръста си манерка с вода и ѝ я подаде, а Кия се заумилква около краката ѝ.

— Идеята със зелките беше гениална! — каза Леон. — Но сега ни разкажи какво се е случило тук? Защо всички спят?

— Не всички. Мъжът с маската изчезна. Но да караме поред: разбойниците оставиха каруците с парите пред пещерата и изчезнаха вътре. Почаках малко, после се измъкнах изпод зелето и се пристраших да вляза и аз. Да бяхте ги видели как пируват! Виното се лееше като из ведро. Само мъжът с маската не пи. Първо се изненадах, но после схванах защо. Във виното сигурно е имало нещо упойващо, защото разбойниците започнаха да окапват един по един.

— Но защо беше вързана? — попита Юлиан. — Мъжът с маската ли те откри?

— Да, за съжаление — отвърна Ким. — Когато приятелчетата му заспаха, той си тръгна от пещерата. Мина покрай скривалището ми и ме видя. Завърза ме и изчезна с парите или поне така предполагам.

— Най-вероятно е станало точно така — съгласи се Леон. — Във всеки случай пред пещерата няма нито една каруца.

— Не се учудвам — каза Ким. — Ясно е, че няма желание да дели парите с останалите. Това, което знам със сигурност, е, че човекът с маската не е херцог Леополд.

Юлиан, Леон и Блондел изненадано я погледнаха:

— Свали ли си маската? — попита Юлиан.

— Не — отвърна Ким. — Но го чух да говори. Говореше гъгниво. И тъй като съм чувала гласа на херцога, със сигурност мога да кажа, че той не е мъжът с маската.

Трубадурът смръщи чело:

— Това определено усложнява нещата. Но преди да решим какво да правим, трябва да обезоръжим разбойниците. Страхувам се, че скоро ще се събудят.

Четиримата незабавно се заловиха за работа, започнаха да изнасят от пещерата кинжали, мечове, лъкове и брадви. Навън небето просветляваше. На места гъстият слой облаци се беше поразкъсал и оттам колебливо надничаха първите слънчеви лъчи. Денят сякаш се колебаеше дали да е ясен, или не.

— Вижте! — извика Леон, наведен над земята, недалеч от входа на пещерата. — Следи от колела!

Блондел изтича към него:

— Отлично! Да ги проследим!

Леон обаче поклати глава:

— Не мисля, че трябва да го правим. Тази работа не ми изглежда чиста.

СЛЕДИТЕ

— Какво имаш предвид? — попита трубадурът.

Леон посочи следата в калта.

— Отпечатъкът не е много дълбок.

— Е, и?

Вместо да отговори, Леон премери с показалеца си дълбочината. След това отиде до пътя, който водеше към пещерата и премери дълбочината на отпечатъка там.

— Така си и знаех! — извика той. — Този отпечатък е по-дълбок. Което означава, че каруцата, която се е приближавала към пещерата, е била по-тежка от тази, която се е отдалечила от нея.

По лицето на Юлиан се изписа недоумение:

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това, че мъжът с маската е оставил фалшива следа. Вероятно се е опасявал, че разбойниците ще тръгнат по петите му, и се опитва да ги заблуди. Вероятно е скрил съкровището на съвсем друго място. Това обяснява и защо каруцата е по-лека. Много вероятно е все още да е някъде наблизко.

Блондел поклати глава:

— Много умно. Само че не съм напълно убеден, че си прав. Ще ми се да проследя следата. На дневна светлина и с този издръжлив кон бързо ще открия измамата.

Леон продължи да защитава теорията си:

— Мъжът с маската е искал да ни подмами в погрешна посока.

— Е, добре — нетърпеливо отвърна трубадурът. — Тогава ще тръгна сам. Стойте тук и ме чакайте!

И той вече се мяташе на коня си.

— Почакай! Какво ще правим, когато разбойниците се събудят? — попита Ким. Тя бе изморена, гладна и измръзнала. Какво ли не би дала да е в топлото си легло в Зибентан!

Блондел, Леон и Юлиан нямаха отговор на въпроса ѝ и се спогледаха.

Тогава Ким предложи:

— Защо не ги заключим?

— Какво имаш предвид?

— Само това, че господата ще попаднат там, където им е мястото — в затвора.

Леон нерешително попипа челото си.

— Ето какво ще направим — каза Ким и им описа плана си.

Лицата на тримата грейнаха. Най-напред замъкнаха вътре безчувствения разбойник, който лежеше на входа на пещерата. След това отсякоха с брадвите на разбойниците няколко по-малки дървета. Забиха два ствола дълбоко в земята отляво и отдясно на тесния процеп. Между тях наредиха хоризонтално едно над друго останалите дървета, така че да затворят процепа.

— Е, сега вече е сигурно, че няма да се измъкнат без чужда помощ — зарадва се Ким.

Блондел тръгна по следата, а приятелите решиха да си починат. Не беше минал и час, когато ги сепна конски тропот. Беше Блондел, седнал на капрата на каруца, теглена от два коня. Беше завързал жребеца си отзад.

— Вътре има само зеле — мрачно каза той, щом спря пред тях. — Няма и следа от среброто. Каруците бяха изоставени на една полянка.

— Но къде са парите и къде е мъжът с маската? — попита Ким.

— Да претърсим внимателно още веднъж — предложи Юлиан. — Трябва да има и други следи.

— Да не забравяме за мъжа с маската — напомни Леон. — Той все още е на свобода и не бива да го подценяваме.

Претърсиха внимателно околността. И отново Юлиан се натъкна на следа — отпечатъци от стъпки и копита и следи от влачене, които водеха навътре в гората.

— Тук земята е доста утъпкана — отбеляза Юлиан, когато дойдоха другите. — А следата от влачене е от сандъците със сребро. Теглил ги е кон.

Блондел яростно удари по дръжката на Ескалибур.

— Да тръгваме тогава, ще открием този тип, а също и среброто за Лъвското сърце!

Човекът, който беше отмъкнал среброто, не се движеше по пътя, а си пробиваше път през гъсталаците, решиха приятелите. По всичко изглеждаше, че познава добре тукашните места. Навлизаха все по-дълбоко в гората и след около половин километър Леон, който вървеше начело, съзря малка полуразрушена хижа, която някога сигурно е била подслон на ловци.

— Скрийте се — прошепна Леон и се притули зад ствола на един дъб. Останалите последваха примера му.

Момчето предпазливо надзърна. Нищо не помръдваше. Вероятно мъжът с маската се крие в хижата. Дали ги е видял? И дали не ги дебне с изваден меч или опънат лък?

Прикривайки се зад дърветата, Блондел се приближи до хижата. Точно пред нея изтегли меча си, дръпна вратата и изчезна вътре.

Приятелите затаиха дъх. Кия нервно подтичваше напред-назад. Измина една минута, която им се стори цяла вечност. После се появи Блондел и им махна да дойдат. Лицето му сияеше.

— Сигурно е намерил среброто — извика Ким и се втурна към него.

Останалите я последваха.

Ким имаше право. Трубадурът ги заведе при няколко сандъка, чиито капаци бяха отворени.

— О! — изтръгна се от устата на Ким. — Какво великолепие!

— Да — съгласи се Блондел. — С това съкровище ще откупим нашия крал. Трябва да пренесем сандъците при каруците. Най-добре да използваме конете. След това се отправяме възможно най-бързо към Трифелс.

— Няма да успеете! — разнесе се зад тях неприятен режещ глас. Приятелите подскочиха и се обърнаха.

На вратата стоеше човекът с маската. В ръката си държеше меч. С бързо движение той дръпна маската от лицето си.

— Вие? — ужасено извика Блондел.

ТОЧНОТО ПОПАДЕНИЕ

— Да, същият — гъгниво отвърна топчестият мъж и театрално се поклони, като изкриви лице в нещо като усмивка. — Джон Безземни, бъдещият крал на Англия! А сега ми дай Ескалибур, Блондел!

Трубадурът не помръдна. Очите му блестяха гневно. Юлиан трескаво съобразяваше.

Пред тях стоеше единственият брат на Лъвското сърце. Той беше мъжът с маската! Той дърпаше конците! Възможно ли е това?

— Хайде! — тихо, но твърдо повтори Джон Безземни и заплашително вдигна меча си. — Дай ми оръжието!

Трубадурът се подчини с видима неохота и хвърли Ескалибур в краката на мъжа с маската.

— Е, бива ли така — смъмри го Безземни. После бързо вдигна меча и додаде: — Този изключителен меч е голям подарък за мен.

— Какво ще правите с парите? Не сте ли достатъчно богат? — попита го Юлиан, който забеляза алчния поглед на мъжа.

Безземни неуверено погали острието на меча.

— Да, така е — отвърна той замислено. — Само че в някои случаи парите са по-полезни, когато липсват. Взех каквото ми се полага, така че откупът за брат ми да не може да бъде платен. Така той ще си остане в затвора, а аз ще продължа да царувам.

— Майка ви никога няма да ви прости! — не можа да сдържи възмущението си трубадурът. — Вие сте срам за семейството си!

— Мери си думите, певецо! — хладно отвърна Безземни. — Брат ми е срам за семейството ни. Остави се да го залови някакъв херцог и да го затворят като последния крадец.

Блондел яростно поклати глава:

— Вие сте негов брат и следващ престолонаследник, но нямате право да носите короната, докато той е крал!

— Ще видим — самоуверено рече Безземни. — Ричард ще остане в Трифелс. Чрез посредник вече предложих доста солидна сума

на Хенрих и Леополд, за да го задържат там възможно най-дълго. Най-добре, докато изгние.

— Ще се моля подлият ви план да не се осъществи! — каза трубадурът с погнуса.

— А разбойниците? — попита Юлиан. — Изиграхте ги, нали?

Безземни го удостои с една от високомерните си усмивки:

— Е, и така може да се каже. Те бяха глупаците, които свършиха мръсната работа, защото мислеха, че ще получат част от парите. Само че се излъгаха. В решителния момент ги извадих от строя с малко билки.

Приятелите се спогледаха.

— Изберга също е замесена, нали?

— Не, не! Не е възможно! — не се сдържа Блондел.

— Момичето е право — отвърна Безземни. — Изберга ми докладваше какво става в крепостта. От нея научавах всичко за брат ми и за вас. Така винаги знаех кога сте напуснали Трифелс. Предполагах, че все някога ще ме заведете при откупа. И вие, разбира се, го направихте. Но сега парите са на сигурно място. Никой няма да се сети да ги търси тук. След време, когато нещата се уталожат, ще ги взема и ще ги върна там, откъдето са дошли — в Англия. Но преди това трябва да свърша нещо.

— Какво имате предвид? — потресено извика трубадурът.

Безземни коварно се усмихна:

— Ще разберете. А сега се връщаме в пещерата! И без глупости!

С наведени глави Блондел и приятелите тръгнаха през гората. Безземни вървеше плътно зад тях, във всяка ръка държеше по един меч, готов за удар.

Скоро стигнаха до пещерата. Безземни беше неприятно изненадан, когато видя барикадирания вход.

Юлиан забеляза, че Джон трескаво съобразява нещо.

— Смятах да ви затворя тук — каза той.

— Няма да го направите — възмути се трубадурът. — Ще умрем от глад в пещерата.

Безземни потърка двойната си брадичка.

— Не би било зле, едва ли ще съжалявам особено за загубата.

Юлиан усети студени тръпки да лазят по гърба му. Този човек няма никаква съвест. Момчето зърна изплашените лица на приятелите

си, мозъкът му трескаво заработи. Трябва да направят нещо! Но какво?

Кия нервно размахваше опашка! Юлиан погледна към нея и видя една зелка, която лежеше на не повече от двајсетина сантиметра от него. Осени го идея! Зелка срещу зелка!

Момчето бързо се наведе, осъзнаваше, че има само един шанс, така че няма право да пропусне. Трябва да уцели!

— Какво правиш? — подозрително попита Безземни.

— Завързвам си обувките — отвърна Юлиан. Вместо това обаче грабна зелката и с все сила я запокити към Безземни, който беше на около четири метра от него.

Безземни вдигна ръце да се предпази, но не беше достатъчно бърз. Твърда като камък, зелката го уцели право в челото. Мъжът извика и се олюля.

Трубадурът използва момента и се хвърли върху него. Противникът му обаче успя да насочи към него Ескалибур. Blondeel избегна смъртоносния удар, но се препъна и падна. Безземни вдигна страховития меч над него.

— Не! — извика Ким.

В този момент още една зелка полетя към него — този път я хвърли Леон. Тя профуча покрай рамото на Безземни и Ескалибур се изплъзна от ръката му.

Безземни трескаво се огледа, после побягна към гората и след миг изчезна в нея. Ескалибур остана да лежи на земята.

— След него! — изрева Леон, но Blondeel го спря.

— Не — каза той и се изправи. — Трябва да закараме откупа в крепостта и най-после да освободим Ричард.

След това вдигна Ескалибур.

— Добър удар, Юлиан — одобрително каза Ким, докато вървяха към хижата.

— Да, отлично попадение — съгласи се и Леон.

Юлиан беше поласкан. Не беше особено добър в тласкането на гюле, но този удар се оказа като за световно.

Blondeel остана при откупа, а приятелите препуснаха към странноприемницата, където ги чакаха кралица Елеонора и войниците ѝ. Кралицата не спираше да им благодари, но когато научи, че по-

малкият ѝ син е искал да попречи, много трудно запази самообладание. Лицето ѝ изразяваше едновременно скръб, гняв и разочарование. След това кралицата разпореди на войниците да отидат до скривалището и да натоварят среброто.

— Към Трифелс! — заповяда кралицата, щом войниците и Блондел се завърнаха. — Днес загубих единия си син. Искам да спася другия.

Ескортът пое на път.

В Трифелс с нетърпение очакваха ескорта. Дворът на крепостта беше пълен с народ. Чуваха се радостни възгласи, но лицата на повечето хора изразяваха недоверие.

Приятелите, Блондел, кралица Елеонора и войниците с усилие си пробиваха път през тълпата.

Малко преди да стигнат донжона, ненадейно се появи Ричард, лицето му сияеше. Той се поклони на майка си:

— Благодаря ти, че дойде! — каза ѝ тихо той.

Кралицата взе ръцете му в своите и го погледна с обич:

— Да те изоставя, сине, би означавало да изоставя Англия!

Ким погледна към гордата жена и ѝ се стори, че от очите ѝ се отронва една сълза. Кралицата извърна лице и тайно я избърса.

Лъвското сърце се обърна към Блондел и приятелите:

— Благодаря и на вас за смелостта и решителността!

Приятелите мълчаха поласкано, а трубадурът отговори:

— Просто изпълнихме дълга си — и подаде на краля легендарния меч. — Свърши ми добра работа, кралю! Благодаря!

— Елате! — каза Лъвското сърце. — Да отидем в тронната зала. Императорът и херцогът нямат търпение да ви видят. Или по-точно, да видят среброто.

Блондел се засмя, но лицето на кралицата остана сериозно. Тя заповяда на войниците да пренесат сандъците в тронната зала.

Хенрих се владееше безупречно, докато поздравяваше гостите. За разлика от него Леополд бе доста изнервен.

Лъвското сърце посочи към сандъците.

— Да приключваме с това.

Императорът му хвърли остър поглед. След това повдигна капака на един от сандъците, погледна проблясващите сребърни монети и пусна капака:

— Вие сте свободен, крал Ричард! — каза Хенрих VI и едва-едва се усмихна. — Искам да поканя вас и майка ви на специална вечеря в тронната зала.

Ричард Лъвското сърце скръцна със зъби:

— Мисля, че имах достатъчно време да се насладя на изключителното ви гостоприемство, императоре. Какво мислиш, майко?

Кралицата снизходително измери с поглед първо императора, а след това и херцога, който направо се смали пред погледа ѝ.

— Предпочитам което и да е място пред тази крепост, която въпреки всичко не е нищо повече от един затвор — ледено изрече Елеонора Аквитанска.

Приятелите видяха как лицето на императора почервеня от гняв, но той успя да се овладее и отговори хладно:

— Както желаете!

Кралицата и свитата ѝ се отправиха към двора на крепостта, но Блондел все още се бавеше.

Оглеждаше се наоколо, сякаш търси нещо.

— Ела, скъпи ми приятелю — подкани го Лъвското сърце.

— Кажи ми — пристъпи Блондел към краля, — виждал ли си скоро Изберга?

Лъвското сърце погледна учудено русокосият трубадур:

— Изглежда това момиче много ти липсва? Трябва обаче да те разочаровам, приятелю — от вчера от Изберга няма и следа, най-вероятно е напуснала крепостта.

Приятелите се спогледаха. Ким презрително изсумтя.

Час по-късно Лъвското сърце, кралицата, Блондел и приятелите празнуваха в най-хубавата гостилница в Анвайлер.

Гостилничарят сервираше отбрани ястия — пиле със сос от мед и пипер върху розови листа, заек в марината от розмарин, а за десерт печени ябълки с вино. Докато се хранеха, трубадурът пееше и си акомпанираше на лютня^[1].

— Какъв красив глас! — въздъхна Ким, докато хранеше Кия с парченца месо.

— Да — меко отвърна кралицата, която седеше срещу нея. — Но ако говорим за красота, котката ти също е прекрасна.

Ким се усмихна и усети, че я обзема безпокойство.

— Не се притеснявай, нямам намерение да ти я отнема — каза кралицата и се засмя. Очевидно бе много проникателна и умееше да наблюдава.

Ким пое дълбоко дъх:

— Какво ще стане с Джон Безземни? — попита тя, за да смени темата.

Внезапно на масата се възцари гробна тишина и Ким разбра, че е задала въпрос, който вълнува всички.

Елеонора Аквитанска дълго мълча. След това тихо, но категорично промълви:

— Той трябва да бъде помилван.

— Наистина ли? — не се сдържа Леон.

— Да! — отвърна твърдо кралицата. — Да бъде съден публично, би означавало още срам за семейството ни. Ще станем за посмешище на всички! Не мога да го позволя, въпреки че сърцето ми нашепва друго.

— И аз мисля така — съгласи се Лъвското сърце. — Във всеки случай брат ми, този предател, ще заплати за стореното. За него няма нищо по-лошо от това, аз да съм крал. Това ще бъде най-голямото наказание за Джон. Вероятно по-лошо дори и от смъртта...

Блондел вдигна чаша:

— Така да бъде тогава, в името на Бога! А сега да празнуваме! Утре най-после тръгваме за родината.

— За вкъци — тихо каза Юлиан на Леон и Ким. — Вие какво мислите?

— Съгласна съм — отвърна Ким, докато галеше Кия зад ушите.
— Случаят е решен и Лъвското сърце отново е на свобода.

Леон сбърчи чело:

— Да не отлагаме повече тогава, а да тръгваме, докато е светло.
Иначе може и да не открием стария дъб.

Под предлог, че искат да подишат чист въздух, децата се измъкнаха навън. Тримата бързо напуснаха Анвайлер и тръгнаха към Пфалцката гора.

Кия вървеше напред и ги водеше право към стария дъб.

Скоро сред зимната мъгла се показа короната на могъщото дърво. Децата се приближиха към него.

— Е, в такъв случай... — промърмори Ким и погали грапавата кора на вековния дъб.

С тъга си помисли, че красивият глас на Блондел ще ѝ липсва...

После взе Кия в ръце и хвърли бърз поглед към двете момчета.

Те кимнаха и решително пристъпиха към старото дърво. Изведнъж вече нямаше кора, ствол, клони... Пропаднаха в нищото и Темпус ги понесе към къщи.

[1] лютня — струнен музикален инструмент. Тялото ѝ е с капковидна форма и се изработва от дърво. Има четири или пет двойни струни. — Б.пр. ↑

РАЗУЗНАВАЧКАТА НА КРАЛИЦАТА

Е, контролното по математика не беше толкова трудно, колкото очакваше Леон. Май и тримата се справиха добре със задачите. Момчето вървеше замислено до Ким и Юлиан, после от гърдите му се изтръгна въздишка на облекчение. Добре, че поне последният им час — по химия, беше свободен.

Тримата приятели крачеха бързо по криволичетите улички на родния Зибентан, който толкова много им напомняше за Анвайлер. Отиваха във „Венеция“ — най-добрата сладкарница на света. Възнамеряваха да се възнаградят най-малко с по три топки от любимия си сладолед. В крайна сметка бяха си заслужили тази компенсация след трудния ден.

Настроението на Леон се подобряваше с всяка крачка.

Когато стигнаха до кметството, дочуха музика. На улицата, точно пред старата сграда, стоеше млад мъж, пееше и си акомпанираше на китара. В отворения кальф пред краката му блестяха монети.

— Красив глас! — каза Юлиан.

— Да — отвърна Ким, — но Блондел пееше много по-хубаво.

Леон кимна:

— А освен това умее и да се бие. Дори легендите за него да не отговарят съвсем на истината — той все пак е истински герой. Бяхте прави, не всички трубадури са смотаняци и страхливци.

— Страхотно е, че и ти вече се убеди в това — усмихна се Ким. — След две седмици отново ще има възстановка на живота през Средновековието, този път съвсем близо до Зибентан. Днес сутринта видях афишите. Ще дойдете ли с мен?

— Искан ли питане! — извика Юлиан.

— Там сме! — додаде и Леон, на когото му хрумна нещо. — Какво ще кажете и ние да участваме? Вече знаем по-добре от другите как са се обличали през Средновековието. Аз ще си направя доспехи и ще се преоблека като рицар. Освен това ще нося и меч, който ще прилича на Ескалибур.

— Страхотно! Аз пък ще бъда трубадур. Вкъщи има една стара китара, мога да я взема и да си акомпанирам с нея — ентузиазирано се включи Юлиан и зае поза, сякаш свири.

— По-добре недей! — засмя се Ким.

— Много смешно! — отвърна Юлиан. — А ти, ти каква ще бъдеш?

— Кралица, естествено! — отговори Ким без замисляне.

Юлиан завъртя очи.

Леон подръпна замислено долната част на ухото си:

— Остава само Кия. Тя каква ще бъде?

Лицето на Ким засия, докато изричаше:

— Близко е до ума, момчета! Кия ще бъде разузнавачката на кралицата! Тя е толкова умна, че винаги успява да намери верния път и изход от всяко трудно положение!

РИЧАРД ЛЪВСКОТО СЪРЦЕ

В периода 9–12 в. Западна Европа приличала на връщ котел. След смъртта на Карл Велики в началото на 9 в. империята на Каролингите била поделена между тримата му внуци. Със създаването на трите нови кралства започнал процесът на образуване на големите европейски държави — Франция, Германия и Италия. Трите нововъзникнали кралства обаче не били централизирани и нямали ясно обособена територия. Те представлявали по-скоро смесица от малки и по-големи херцогства, кралства, графства, в които хората дори не говорили един и същ език. Междуособиците и раздорите били ежедневие.

Към края на 9 в. в Централна Европа нахлули маджарите. Те се установили в днешните земи на Унгария и оттам подлагали на опустошителни набези германските земи, стигали дори и до Париж и Южна Италия. През 955 г. крал Отон I обединил германските сили и нанесъл съкрушително поражение на маджарите. Той завладял кралствата в Северна и Средна Италия, като се възползвал от раздорите между тях, присъединил и Австрия. През 962 г. папата коронясал Отон I и го провъзгласил за император на Свещената Римска империя, просъществувала 850 години.

В средата на 12 в. Хенри II наследил английския престол и основал династията на Плантагенетите. Под властта му били цяла Англия и повече от две трети от Франция. Хенри бил образован и мъдър владетел. Той ограничил властта на едрите феодали, провел редица съдебни, административни и военни реформи, наложил централизирано управление в държавата и укрепил кралската власт. Подчинил и Шотландия и Ирландия. Хенри II се превърнал в един от най-могъщите владетели в Европа.

От брака си с Елеонора Аквитанска Хенри II имал пет деца — трима синове и две дъщери. Наследникът на престола — най-големият му син, починал. Останали Ричард и по-малкият му брат Джон, който получил прозвището Безземни, защото още преди раждането му Хенри

II раздал на по-големите си синове всички свои владения във Франция. След смъртта на Хенри II през 1189 г. за крал на Англия бил коронясан Ричард.

Ричард бил много добре образован за времето си. Говорел свободно латински, пишел стихове на френски и покровителствал изкуството. От малък проявявал забележителни военни и управленски умения. С високия си за онова време ръст (около 1.90 м) Ричард бил доста внушителен и бил известен със своята храброст. Неслучайно съвременниците му го наричали Лъвското сърце. Най-голямата му слабост били битките. За десетте години управление кралят прекарал само шест месеца в Англия. През останалото време той бил на бойни походи.

През 1190 г., скоро след възкачването си на трона, Ричард оглавил Третия кръстоносен поход. По пътя към Йерусалим завладял Кипър, където се състояла и сватбата му с Беренгария Наварска. През пролетта на 1192 г. от Кипър Ричард тръгнал към Палестина. Там от месеци кръстоносците обсаждали крепостта Акра на Средиземноморското крайбрежие. Крепостта едва се държала и кръстоносците всеки момент щели да влязат в нея, когато войските на египетския султан Саладин се появили в гръб. Ричард се притекъл на помощ на френския крал Филип II и херцог Леополд V и след няколко кръвопролитни атаки Акра била превзета на 12 юни 1192 г.

Скоро обаче предводителите на кръстоносния поход влезли в сериозни разпри помежду си за върховенството на похода. След като Ричард заповядал да свалят знамената на Леополд от завладяната крепост Акра, херцогът се засегнал и напуснал похода. Малко след него се оттеглил и Филип с намерението, докато Ричард е в Светите земи^[1], той да завладее териториите му във Франция. Филип влязъл в съюз с по-малкия брат на Ричард — Джон Безземни. Целта им била да свалят Ричард от трона.

Като разбрал това, Ричард решил да преустанови кръстоносния поход^[2] и да се върне в Англия. Сключил със Саладин петгодишен договор, който давал възможност на християнските поклонници да посещаваш Йерусалим, и се отправил обратно към дома.

От съображения за безопасност Ричард пътувал тайно и предрешен, придружен само от няколко свои приближени благородници. Въпреки мерките за сигурност, на 12 декември 1192 г.

близо до Виена кралят бил пленен от херцог Леополд V. Херцогът обвинил Лъвското сърце в предателство заради сключения със Саладин мирен договор. Но всъщност искал да си отмъсти за унижението, което преживял, когато знамената му били свалени от крепостта Акра, както и да усмири своите разбунтували се феодали, които тайно били сключили договор с Ричард. Сигурен бил, че докато Ричард е в ръцете му, размирниците няма да посмеят да предприемат нищо.

Първоначално Леополд отвел Ричард в своя замък Дюрнщайн. Но тъй като нямал право да задържа крал, се обърнал към императора на Свещената римска империя Хенрих VI. Императорът обвинил Ричард за провала на Третия кръстоносен поход, обявил го за свой законен пленник и го затворил в замъка Трифелс. По време на пленничеството към Ричард се отнасяли като към кралска особа, но той нямал право да напуска замъка.

Хенрих и Леополд поискали нечувано висок откуп за освобождаването на Ричард — 100 000 марки сребро, което прави около 23 тона.

Огромният откуп изправил Англия пред опасността от фалит. Това било добър начин да се ограничи силното влияние на Англия и на Ричард в Европа, точно към което се стремели Леополд и Хенрих VI. Но реакциите на семейството на Лъвското сърце не били еднозначни.

Брат му Джон Безземни твърдял, че тази сума не може да бъде събрана и че страната ще бъде изправена пред катастрофа, ако откупът се плати. Джон не отказал директно да плати откупа, но пленяването на Ричард го устройвало, защото това му позволявало да остане на трона. Говори се, че Джон предложил на император Хенрих доста голяма сума, ако задържи Ричард в плен до края на живота му. Кралица Елеонора Аквитанска обаче била много настоятелна и направила всичко по силите си, за да събере парите за освобождаването на сина си.

Докато течали преговорите за освобождаването на Ричард и се събирали парите за откупа, в Англия никой не знаел къде се намира той. Според легендите неговият приятел, трубадурът Блондел, тръгнал да го търси. Той пътувал от замък на замък и пеел една песен, която само двамата с Ричард знаели. Един ден, когато Блондел запял песента

в замъка Трифелс, някой му отвърнал. Така трубадурът разбрал къде е затворен приятелят му.

На 2 февруари 1194 г. откупът, пренесен лично от кралица Елеонора Аквитанска, бил платен и Ричард най-после бил свободен.

Той триумфално се завърнал в Англия. В родината си Ричард бил посрещнат като герой. Въпреки интригите на брат си, Лъвското сърце го обявил за свой наследник, тъй като нямал деца от брака си с Беренгария Наварска. Скоро след това той се отправил на поход срещу доскорошния си съюзник френския крал Филип II.

През 1199 г. при обсадата на крепостта Шилю-Шаброл стрела от арбалет улучила Ричард във врата. Раната не била дълбока, но се възпалила и Ричард починал едва на 41 години.

Кралят бил погребан в абатство Фонтевро, Франция, близо до гроба на баща си Хенри II. По-късно там била погребана и кралица Елеонора Аквитанска.

На престола на Англия се възкачил Джон Безземни. А Ричард Лъвското сърце заживял в многобройни легенди и саги. Военните му подвизи и рицарските му достойнства са в основата на много литературни произведения и до ден-днешен.

[1] Светите земи — така се нарича Палестина — област край Средиземно море в Югозападна Азия (в днешен Израел), където са Йерусалим и други места, свързани със земния живот на Исус Христос. Палестина се смята за свещена земя за юдеи, християни и мюсюлмани и векове наред там се стичат поклонници от трите религии. След като завладели Светите земи, арабите не пречели на християнските поклонници, но селджукските турци, които също са мюсюлмани, се отнасяли враждебно към християните. Затова Католическата църква и европейските крале предприели Кръстоносните походи за освобождаването на християнските светини в Палестина. — Б.пр. ↑

[2] кръстоносни походи — средновековни религиозни войни, водени от 1096 до 1291 г. с благословията на папата. Целта била да освободят Божи гроб^[3] и Светите места от мюсюлманите. Походите се смятали за свещени войни и рицарите, участници в тях, украсявали щитовете, плащовете и туниките си с кръстове. Оттук и името на

походите и участниците в тях — кръстоносци и кръстоносни походи.
— Б.пр. ↑

[3] Божи гроб — гробницата в скалата, където било положено тялото на Исус Христос след разпъването му на кръста в Йерусалим. Това е най-святото място за всички християни. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.